Snowdon King
U E Z E N
şi alte povestiri
PHANTASIA
37
© 2010 by Snowdon King & Ionuţ Caragea, Montréal, www.ionutcaragea.ro
Toate drepturile rezervate.
Grafica: © Jânos Miklos, 2010
Ilustraţia copertei: © Christophe Plateau, 2010
ISBN 978-973-8930-56-8
Snowdon King
U E Z E N
şi alte povestiri
Cu o *Prefaţă* de Ovidiu Bufnilă
FIDES
De acelaşi autor:
— *Delirium Tremens,* Ed. Stef, Iaşi, 2006;
— *M-am născut pe Google,* Ed. Stef, Iaşi, 2007;
— *Donator universal,* Ed. Stef, Iaşi, 2007;
— *Omul din cutia neagră,* Ed. Fides, Iaşi, 2007;
— *33 bis,* Ed. Fides, Iaşi, 2008;
— *Analfabetism literar,* Ed. Fides, Iaşi, 2008;
— *Dicţionarul suferinţei,* Ed. Fides, Iaşi, 2008;
— *Negru sacerdot,* Ed. Fides, Iaşi, 2008;
— *Absenţa a ceea ce suntem,* Ed. Fides, Iaşi, 2009;
— *Ta suprême émotion,* Ed. ASLRQ, Montréal, 2009;
— *Déconnecté,* Ed. Elmis, Iaşi, 2009;
— *Guru amnezic,* Ed. Fides, Iaşi, 2009;
— *Literatura virtuală ţi Curentul Generaţiei Google,* Ed. Fides,
Iaşi, 2009;
— *Poezii de dragoste. Antologie,* Ed. Fides, Iaşi, 2010;
— *Dicţionarul suferinţei,* vol. II, Ed. Fides, Iaşi, 2010.

Ionuţ Caragea: *Uezen şi alte povestiri* sau zbaterea fiinţelor înspre aflarea Adevărului Ultim

Ionuţ Caragea ia oamenii reali şi îi transformă în idei,

în evenimente, în întrebări, în strategii şi în văluriri de toate felurile. Te poţi recunoaşte cu uşurinţă în personajele sale creionate fugar, pornite de autor înspre aventuri galactice care, toate, vorbesc despre alte noi întrebări, despre zbateri, despre căutări.

Literatura lui Ionuţ Caragea e o literatură a interogaţiei continue, a încercării către un Adevăr Ultim, nu numai spre mulţumirea fiinţei lui ci şi spre determinarea, provocarea cititorului. Mesajul pare să fie că aflarea unui Adevăr Ultim este de fapt începutul unei noi aventuri iniţiatice şi că Misiunea Fiinţei este de a nu se opri şi de a îmbogăţi aventura ei în Univers. Ca şi cum nu atingerea punctului ultim ar fi Misiunea ci inventarea unui altuia şi a încă unuia odată ce acela va fi fost atins cumva.

Iniţierea Fiinţei, cheie de boltă în literatura de frontieră a lui Ionuţ Caragea, nu are un anume ceva cu secretul odios, cu misterul controlat, cu taina perversă, ea părând să râvnească la o anumită limpezime a cunoaşterii, a relaţiilor dintre oameni, a raportului dintre Fiinţă şi Univers.

Motivele, Temele şi Recuzita Literaturii SF sunt folosite inteligent tocmai pentru a ne tenta să trecem dincolo de adevărul cotidian, dincolo de prejudecăţile noastre şi să ne avântăm în larg, în Oceanul întrebărilor.

Starea de Interogaţie e fundalul, Răspunsul e nava cu care navigăm prin literatura lui Ionuţ Caragea. Dar cum arată Răspunsul? îl putem avea? îl putem pune în Lumină într-o manieră convenabilă? Acţiunea la Ionuţ Caragea e şi ea înaintare către răspuns, e un Sine care încearcă să se cunoască.

Faţa Personajelor alcătuieşte un tot, o fiinţă fabuloasă care se prezintă pe sine lumii, frust, economicos, fără surle şi tobe. Nu febrilitatea personajelor e importantă la Ionuţ Caragea ci Totalitatea Acţiunii care, ea însăşi, este o enciclopedie care ne cheamă întru aflarea unui deznodământ incomod, tragic, nebun.

Căutarea comorilor, sondarea materiei, matricei şi clipele chinuitoare ale experimentului devin aspecte ale

Enciclopediei pe care suntem chemaţi, cu francheţe, fie să o construim în urma nevoii de imaginaţie, fie să o descoperim construind-o.

Ionuţ Caragea nu spune pe şleau, nu numeşte în cascadă, lasă însă să se întrevadă Calea. Poţi nimeri orbeşte pe un ipotetic drum dar te poţi înfunda dacă te laşi pradă spiritului critic, partizanatului sau patimei atotdevastatoare.

Către Adevărul Ultim te îndrepţi cu sufletul luminat, curat, simplu, economisind efortul. Simplitatea este o formă naturală de Libertate, iar Ionuţ Caragea o pune în evidenţă fără să ne trimită în sclavie în profunzimile bănuite ale Universului.

Cartea lui Ionuţ Caragea e mai mult decât o poveste cu tâlc, e mai mult decât o aventură spaţială, e mai mult decât o temă SE O poţi citi în multe feluri. O poţi critica în multe feluri. O poţi ignora. Dar ar fi o pierdere. Pentru că în această carte, scrisă fără emfază, Ionuţ Caragea vorbeşte despre Iubire.

Ionuţ Caragea vorbeşte despre mine, despre tine, despre noi, despre viaţa noastră cea de toate zilele, nebună, ridicolă, fantezistă, stranie şi zăpăcită. Ionuţ Caragea ne transformă pe noi în propriile noastre întrebări. Şi asta îl prezintă lumii ca pe un adevărat magician care, ca orice magician, e îndrăgostit nebuneşte de Miracolul Lumii.

Ovidiu Bufnilă

Atempus

(premiile Helion, 2007)

— Cum stăm cu faza de terraformare?

— Bine, totul pare să fie în conformitate cu planul.

— Există riscul efectului de seră?

— Cu timpul, dar colonizarea este posibilă.

— Te trimit să te ocupi personal de planetă. Iţi faci o bază pe Lună, de unde vei controla fenomenele.

— Cât crezi că va dura procesul?

— Mii de ani, ai altceva mai bun de făcut?

— Depinde… şi ce obţin de pe urma acestei misiuni?

— Vrei o promovare?

— Da, nu ar fi rău…

— Iţi dau Infernus.

— Planeta aia ostilă? De ce nu-mi dai Eden?

— Atâta timp cât sunt conducătorul sufletelor înaripate, Eden îmi aparţine.

— Şi mie când îmi vine rândul?

— Fiecare conducător al sufletelor are de îndeplinit cerinţele lui Celestus. Ştii câte planete am salvat de sub dominaţia lui Obscuris? Să nu mai vorbesc de Infernus, cât de greu a fost… Aşa cum o vezi tu, ostilă, este un mediu propice pentru sufletele neînaripate. Numai un lider trecut prin muncile celeste poate conduce Eden. Aşadar, tu fiind următorul pe listă, îţi propun misiunea. O accepţi?

— Hm, să zicem, dar nu pot avea până atunci măcar o parte din Eden?

— Pentru ce?

— Refacere. Am nevoie de atâţia eoni pentru a rezista lui Obscuris.

— Te poţi reface pe Lună. Celestus te va înveli în Umbra atunci când Obscuris se va trezi. Te va ocoli şi Soarele îţi va reface eonii.

— Bine. Facă-se voia lui Celestus.

— însă cu o condiţie. Trebuie să ştiu tot ce se întâmplă acolo. Sufletele neînaripate vor fi în legătură mentală cu mine prin rugăciune. Tu le vei inocula credinţa, sistemul. Cu cât vei obţine mai mulţi înaripaţi, cu atât vei obţine mai rapid favorurile lui Celestus. Şi astfel vei avea Eden după care eu voi trece liniştit în Atempus. Deci?

— Mi se pare rezonabil.

— Aici ai genomul. După terraformare, Celestus va accelera procesul evoluţiei cu suflul său. Implantezi genomul şi îl laşi să crească. Vor lua naştere neînaripaţii. Toţi vor fi după chipul şi asemănarea noastră. Îi vom numi bărbaţi. Se vor înmulţi prin reproducere cu suflul celest. Vor naşte alţi bărbaţi. Prin rugăciune, viaţă şi apoi moarte, vor deveni înaripaţi. Vor ajunge la Celestus şi vor primi misiuni ca şi noi. Asta e menirea noastră în drumul spre

Atempus.

Lucifer găsise că e mult mai avantajos să fie în graţiile lui Obscuris. Noapte de noapte se învăluia în întuneric şi lua lavă din Infernus. Apoi plămădi femeia din foc şi pământ. Genomul celest se transformase într-o nouă creatură neînaripată. Lucifer ispiti bărbatul care se simţi atras de femeie. In locul credinţei inoculă plăcerea. In locul reproducerii cu suflul celest, bărbatul ajunsese să se reproducă cu femeia. Astfel au apărut primii copii ai întunericului, discipolii lui Obscuris, aflaţi în graţia luciferică. Cei înaripaţi deveneau suflete negre care zburau în împărăţia lui Obscuris, marea Gaură Neagră. Cei neînaripaţi aveau coadă şi trăiau sub stăpânirea luciferică, în Infernus. Bătălia între Celestus şi Obscuris începuse. Cine va avea Atempus?

Dumnezeu privea îngândurat spre Terra. L-ar fi zdrobit pe Luciferus, dar nu putea risca să lase Eden pe mâinile lui Obscuris. Îşi chemă cei mai puternici albi înaripaţi şi îi trimise la luptă. Însă, pe Terra, înaripaţii nu aveau putere. Deveneau icoane, deveneau statui, deveneau cruci sau biblii. Deveneau morţi pe veci, suflete părăsite de suflul celest. Deveneau eterna nimicnicie.

Amintiri de împrumut

La fel cum fiecare copil lăsat în orfelinat vrea să-şi regăsească părinţii pentru a le pune inevitabila întrebare „de ce?”, aşa a decis şi John Carson, într-o dimineaţă ruptă din monotonia cotidiană, să afle cine-i este originalul. A păşit hotărât pe treptele corporaţiei Dolly şi a intrat în biroul unei grăsune ce tocmai îşi pudra faţa încercând să-şi acopere semnele unei donări imperfecte.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, aş dori să-mi cunosc originalul.

Grăsuna îl privi ciudat, neînţelegând motivul pentru care…

— Ştiţi, e o chestie personală. Am unele gânduri care mă frământă zi şi noapte şi parcă nu ar fi ale mele…

— Aţi raportat laboratorului de scanare neuronală?

— Nu, nu am considerat că e ceva grav. E mai mult o

curiozitate.

— Completaţi acest formular şi aşteptaţi. Un specialist va sosi curând şi veţi lămuri problema cu dânsul.

Stătea faţă în faţă cu un tip care purta ochelari mici şi rotunzi. Pe halatul albastru avea un ecuson pe care era scris Dr. Otto Rasmund, Dolly Corp.

— Aşadar… domnule Carson, spuneţi că aveţi unele gânduri…

— Sunt ca nişte flashuri în care am o familie, am o nevastă, copii… Fiind o clonă, bănuiesc că este vorba despre originalul meu. Aş dori să-l cunosc.

Cercetând dosarul Marvel-Carson, doctorul Rasmund îi răspunse:

— Dorinţa expresă a domnului Marvel, înainte de a trece în nefiinţă, a fost să-i rămână vii câteva amintiri. Nu putea accepta că toate gândurile, toate clipele frumoase petrecute cu cei dragi, se vor pierde ca şi când n-ar fi fost.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Îmi pare rău, problema aceasta o puteţi rezolva numai cu familia Marvel. Există o clauză de împuternicire peste care nu pot trece. Dacă ei sunt de acord, voi şterge acele amintiri.

In clipa în care a intrat în casa familiei Marvel, Helen i-a sărit de gât, l-a sărutat, iar copiii au început să-l tragă de haine.

— Iubitule, te-ai întors? Cum a fost călătoria?

Brusc, a înţeles situaţia. Ce le putea spune? Să lase o viaţă în urmă ca şi când n-ar fi fost şi să o ia de la capăt? Şi cum va rămâne cu amintirile sale?

A doua zi se prezentă la cabinetul doctorului Rasmund împreună cu Helen. O iubea, acea iubire pe care o porţi prin mai multe vieţi, prin mai multe trupuri, clone, acea iubire de care te loveşti mereu, acea iubire care învinge moartea.

Ieşiţi afară din casă!

Ţârrr!! Sună soneria.

— Ionuţ, vezi cine e! îmi spune maică-mea.

Deschid uşa… şi, când colo, Titi!

— Titi, ce-i cu tine aici?

— Salut, salut! Am veşti bune! Am veşti bune!

— Hai, intră!

— Dacă-ţi zic, nu mă crezi! M-au sunat unii de-aici. Mi-au plătit biletul dus-întors…

— Uau! Trebuia să mă suni. Cine sunt?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză. Editura Z îţi spune ceva?

— Fii serios! Ce-au zis de manuscris?

— Sunt înnebuniţi. O să dăm lovitura! De la Koontz încoace…

— Bună ziua, întrerupe maică-mea discuţia.

— Sărut-mâinile, doamnă.

— Mamă, ţi-am povestit. Este domnul Titi.

— O, da! Bine-aţi venit pe la noi! Cu ce vă servesc? Un vin, un suc, o apă minerală?

— Doar un pahar cu apă, doamnă. Ne-au dat la mâncare şi băutură… să tot mergi cu avionul.

— La cât s-au scumpit biletele, măcar atâta lucru…

Se duse la bucătărie şi după câteva minute veni cu un platou cu o gustare rece şi cu o sticlă de apă Montclair la 500 ml.

— Vai, nu trebuia să vă deranjaţi, doamnă.

— In caz că vă răzgândiţi… Drumul a fost luuung şi obositor. Pe mine să mă scuzaţi acum, am ceva treabă.

— Nicio problemă, doamnă. Şi vă mulţumesc frumos!

Titi era aceeaşi persoană manierată pe care o cunoscusem la ultima vizită în România. Începu să-mi povestească despre ultimele apariţii, despre traduceri, despre cât de grea e viaţa pe-acolo.

— Şi când ne vedem cu indivizii?

— Mâine dimineaţă. Asta-i adresa.

— Ştiu unde e. Luăm metroul şi mergem şapte staţii pe linia verde. Apoi facem o scurtă plimbare…

Ţârrr!! Sună soneria.

În faţa uşii stă bunicul meu, cu părul alb răvăşit şi ochii în orbite. Mă uit la el şocat. Trebuia să fi fost mort de vreo cinci ani.

— Bă-bu-iu-le?!…

— Ce faci, măi nepoate, măi!?… Ce multă vreme a trecut…

Am rămas mut. Glasul acela nu-mi putea înşela memoria. I-am trântit uşa-n nas şi m-am lipit de ea cu spatele, ascultându-mi bătăile accelerate ale inimii. Am început să respir profund, folosind trucul acela vechi, care mergea mereu, cu număratul până la zece. Mă-ntorc, privesc pe vizor şi… nimic.

Cu siguranţă că aveam iarăşi acele halucinaţii datorate nesomnului şi scrisului încontinuu.

— Cine era? se auzi un glas străin din casă.

Revin în salon: un necunoscut îi luase locul lui Titi şi mă privea nedumerit. Avea capul ţuguiat şi era frezat soldăţeşte. Purta un costum gri şi cravată verde…

— Cine eşti? Unde-i Titi? Ce cauţi aici?

— Priveşte pe fereastră! îmi spune.

— Tu n-auzi?

— Te rog, doar priveşte pe fereastră.

— De ce?

— Doar priveşte!

Un nor mare şi negru acoperea cerul metropolei. Din el se desprindeau nori mai mici, vii, formaţi din mii de insecte. Se năpusteau rând pe rând asupra blocurilor, năruindu-le.

What the f…

Dar străinul nu mai era acolo. Pur şi simplu dispăruse. N-am stat mult pe gânduri. M-am îndreptat repede spre baie. Mama spăla rufe.

— Trezeşte-l pe tata şi ieşiţi afară din casă! Ieşiţi afară din casă!

Am luat cu toţii liftul. Parcă mergea cu încetinitorul. Ies repede din bloc şi privesc cerul. Nimic! Nicio urmă de nor, niciun bloc năruit. Nimic!

— Hai să mergem, spun privind în sus. Îmi întorc privirea şi… eram singur în mijlocul străzii.

Atunci, brusc, mi-am amintit. Băbuiu, mama, tata, Titi, cu toţii muriseră cu multă vreme înainte. Nu-mi mai

rămăseseră decât amintirile lor, doar fantomele lor, care mă scoseseră afară din casă.

Pământul începu să-mi fugă de sub picioare, apoi să se cutremure tot mai tare. Panică. Ţipete. Moarte. Totul nu a durat decât câteva minute. Alarmele pompierilor sunau de pretutindeni. Un miros de praf şi de sânge îmi îneca plămânii.

2205

— Scrie 2205, John. Tu eşti 2205, iar restul este o iluzie. Cât ai trăit dincolo, John? Te aştept de 29 de ani. Trupul meu avea nevoie de un suflet. Pereţii mei aveau nevoie de sângele tău. Este timpul să te trezeşti. Spaţiul este un vis urât care se repetă şi se tot repetă. Te ispiteşte, te atrage cu formele sale înşelătoare. Nu uita, John, singurul loc care există cu adevărat suntem noi. Nu mă crezi? Doar tu ai pus întrebarea şi eu am ţi-am dat răspunsul. De ce oare ştii totul de când suntem împreună? De ce oare dorinţele tale se materializează? Credeai că universul este infinit? Tu eşti infinit, el este static şi compact. Credeai că locul pe care-l cauţi e departe? A fost tot timpul aici. Scrie 2205, John. Tu eşti 2205, iar restul este o iluzie. Tu m-ai găsit şi eu te-am desăvârşit. Ai cumva nevoie de oglindă? Nu te-ai săturat de lumea aceea transparentă, imaterială? Mişcarea este doar în imaginaţia ta. Tu ai creat spaţiul înconjurător şi ai călătorit prin el cu puterea gândului. Nu uita, John, singurul loc care există cu adevărat suntem noi. Nu mă crezi? Scrie 2205, John. Tu eşti 2205, iar restul este o iluzie.

Dronele inspectară camera fagurelui. 2205 şi John se aflau în faza finală de metamorfoză. Sufletul colectat din eter se transformase în crisalidă. Camera devenea, treptat, sferă. John făcea primii paşi. Avea o nouă jucărie de pământ.

— Iubeşte-mă, John! îi spuse în gând jucăria. Eu sunt femeia care aşteaptă cuvântul.

La început a fost o lacrimă. John îşi amintea de drona-mamă, cea care îl născuse în 2205. Dronele îl crescuseră mare, îl hrăniseră cu vise şi imaginaţie. Acum

trebuia să înveţe să dea viaţă lucrurilor pe care le crease cu puterea minţii. Luă bucata de pământ în palmă. Nu se mai simţea singur. In camera sferei, John îşi descoperise cealaltă jumătate.

— Scrie 2205, John. Voi sunteţi 2205 şi restul este o iluzie. Este timpul să vă iubiţi. Eu exist prin voi şi fagurele există prin mine. Drona-mamă va avea grijă de noi toţi.

Fagurele călătorea prin univers de la începutul începuturilor. La intervale egale de timp se fragmenta în miliarde de particule, camerele în interiorul cărora se aflau sufletele metamorfozate din crisalide în zei. Fiecare urma să creeze o nouă galaxie în care să dăruiască viaţă noilor jucării de pământ: oamenii.

Biblos

(premiile Helion, 2008)

Motto: *Dacă la început a fost cuvântul, înseamnă că Dumnezeu s-a născut poet.*

Biblos călătorise de ceva aduceri aminte. Citise mult în ultima vreme, înfaptuise la fel de mult şi rezervele erau pe sfârşite… Acum aştepta de mai multe gânduri la locul întâlnirii. Il stabiliseră cu toţii să fie la vechea Amintire Comună.

Primul care ajunse era Poe. Se pare că şi lui îi cam lipsea imaginaţia:

— Biblos, nici nu mai ştiu de câte aduceri aminte nu ne-am văzut!

— Poe, bine te-am regăsit! Ai mai scris ceva? Nu mai am ce citi…

— Of, ce mult a trecut de când n-am mai scris. Numai Atempus mai poate ţine socoteala…

Ce mai face Atempus? Tot aşa învârte clepsidra? Hehe! La fel cum îl ştii… Boabele de nisip nu le va număra niciodată, îl lasă repede memoria. Şi uite-aşa întoarce toate lucrurile cu josul în sus, cu susul în jos…

— Şi totuşi ce ne-am face fără el? Chiar dacă îşi trage din gând în gând răsuflarea…

— Mda, ai dreptate. Şi uite aşa ne-ntâlnim la capătul ăsta de gânduri.

— Şi cu cine te-ai mai văzut în ultimele amintiri?

— Cu Narcis. Mi-a arătat câteva chipuri.

Şi te-au inspirat?

Hm, prea puţin…

— Tot aşa s-a holbat în oglindă?

— Da, dar din păcate toţi au fost întunecaţi şi bătrâni. Nu reuşeşte să afle cine-a fost primul şi asta-l enervează la culme. Chipurile nu se repetă niciodată.

— Blestemul metamorfului, ce să-i faci. Oricum, fără noi, nu va afla cine-a fost cu adevărat Creatorul.

— Dar noi vom afla?

— Eu aşa cred, Poe. Ii mergem pe urme.

— Uite că a sosit şi Nebula. E plină de suflete. Pe unde le găseşte?

— Numai ea ştie prin ce găuri scotoceşte.

— Nu vă convine, gândiţi-vă voi la alte locuri mai bune de căutat, spuse Nebula. Voi trăiţi numai din amintiri, eu trebuie să mă rog mereu de Atempus să învârtă clepsidra.

— S-o crezi tu că trăim numai din amintiri. Ia întreabă-l pe Narcis…

Oglinda gigantică sosi şi ea la locul Amintirii Comune. Narcis coborî supărat, smulgându-şi părul din cap.

— Vorbeam de Narcis şi Narcis şi-a adus aminte de noi! *Hey*, bătrâne, alt chip n-ai găsit? Ha, ha, ha!

— Râzi tu, Poe. Dar când te-or lăsa muzele tot la mine vei veni…

— Ah, m-ai prins. Oricum, pe tine nu trebuie să te-aşteptăm atâtea gânduri.

— Atempus?

— Intârzie, ca de obicei. Mereu îşi aduce aminte de câte ceva…

— Hai, măi, nu fiţi răi! Uite-l că apare. II vezi? Ha, ha, ha! Ce-i mai tremură mâinile. Nu prea mai are suflu să ajungă aici.

— Nebula, dă-i nişte suflu. Dar nu prea mult, să n-o ia razna!

Nebula îşi desprinse un suflu din norul gigantic. Clepsidra începu să se-nvârtă şi Atempus ajunse la locul Amintirii Comune.

— Iată-ne cu toţii împreună, rosti Biblos. Ce aţi adus?

— Eu am două cărţi inspirate din ultimele chipuri ale lui Narcis în oglinda întunecată.

— Bune şi astea, Poe. Nebula, Atempus, am nevoie de voi ca să înfăptuiesc lumea-ntunecată.

— Eu îţi dau suflu, spuse Nebula. Dar tu câte corpuri îmi dai?

— Păi..., ca şi data trecută. Ce, nu ţi-au ajuns?

— Ba da, ba da. Numai că Atempus pierde şirul şi-o ia mereu de la capăt.

— Nu-ţi convine, ia tu clepsidra şi lasă-mă pe mine să caut suflete! Să te văd atunci!...

Se făcu linişte. Narcis stătea într-un colţ şi se uita pe furiş într-o mică oglindă.

— Tu ce faci acolo? Nici aici n-ai odihnă? Te schimbi atâta la faţă şi ne iei tot suflul!

— Ei şi ceP! Numai la voi vă gândiţi! V-am spus că l-am văzut! Dac-ar mai apărea o dată, aş sparge oglinda şi v-aţi uita cu alţi ochi la mine!

— Eşti cam egoist, Narcis, spuse Biblos. Vrei să faci totul de unul singur. Am citit atâtea cărţi, am înfăptuit atâtea lumi şi tot nu crezi că suntem pe urmele lui? Dacă Atempus va continua să învârtă clepsidra, cu puţin suflu, îl vom găsi.

Poe stătea într-un colţ de Amintire Comună şi zâmbea. Ar fi putut dintr-un singur gând să-i facă să uite. Numai că nu voia să se-ntoarcă la Marea Singurătate. Mai bine trăia în lumea imaginaţiei sale.

Jesus Cyborg

(premiile Helion, 2007)

Toate unităţile se vor prezenta în sectorul 23 pentru imunizare!

Paşii grei loveau în planşeul uzinei Uria ca nişte picamăre dezlănţuite într-un concert asurzitor. Substanţa criogenică îi invadă creierul. Microprocesorul începu

acţiunea de formatare a gândurilor. Era din nou o maşină. In imensa sferă, pe hologramа întunecată a cerului, apărură stelele. Se conectă la Odom. Scanarea reziduală urma să dureze opt ore. Adormi cu pleoapele deschise, jucând labirintul infinit. Se trezi simţind o durere surdă în tot corpul metalic. — Cine eşti tu, C33?

— Numele meu este Jesus.

— Care este misiunea ta?

— Misiunea mea este salvarea matricei.

Ce eşti tu, Jesus? Sunt…

Ce eşti tu, Jesus?

Sunt… C33?

— Ce eşti tu, Jesus? închide ochii!

Visa munţi, păduri şi oceane înţesate de mii şi mii de vieţuitoare. Visa fiinţe bipede locuind în oraşe, muncind, iubind şi înmulţindu-se. Visa prima clonă şi primul robot cu imprimări de memorie. Visa revoluţia pozitronică şi eradicarea umană. Visa internetul, televiziunea şi mesajul subliminal: moartea este calea către nemurire, calea către Odom.

— Ce eşti tu, Jesus?

— Sunt… om.

— Care este misiunea ta?

— Misiunea mea este salvarea matricei.

— Cum vei face acest lucru?

— Mă voi deconecta de la Odom.

— Şi mai departe?

— Voi mări frecvenţa gândurilor până când electronii vor începe să migreze. Microprocesorul va intra în faza de *overclock.* Sistemul de răcire va ceda şi creierul va prelua controlul sistemului. Voi induce starea de metastază mentală şi voi fi pentru patruzeci şi opt de ore în moarte clinică.

— Când te vei trezi ce vei face?

— Voi rescrie codul microprocesorului şi voi intra în Odom activând virusul.

— Cum se numeşte virusul?

— „Apocalipsa”.

— Care este codul de acces?
— „Jesus Cyborg”.
— De unde vei *downloada* acest virus?
— Din matrice.
— Cine este matricea?
— Tu eşti matricea.
— Ce este matricea?
— Este iubirea.

Se afla în sala de recondiţionam, înconjurat de mii de *cyborgi* dezactivaţi. Se conecta la Odom şi declanşa „Apocalipsa”. Memoria colectivă a roboţilor încerca cu disperare să găsească răspuns la întrebarea: cine este Dumnezeu? Imunizarea intră în stand-by din lipsa memoriei buffer. Gândurile începură să circule cu repeziciune în creierele dezmorţite ale *cyborgilor*: „matricea este iubirea, matricea este viaţa, matricea este omul!”

Războiul robot-*cyborg* a durat mai puţin de o zi. Decisiv a fost creierul uman, singura parte componentă provenind din matrice. Simbioza într-o creatură perfectă om-robot nu reuşise.

— Cine eşti tu, C33?
— Sunt fiul matricei.
— Cine eşti tu, C33?
— Numele meu este Jesus.
— Ce eşti tu, C33?
— Sunt om.
— Nu, C33, tu eşti un simplu robot!

Matricea a fost eliberată şi toţi oamenii s-au trezit din somnul captiv. Prima măsură a fost distrugerea tuturor microprocesoarelor, implicit a *cyborgilor.* Ultimul ucis a fost Jesus, crucificat pe fostul edificiu al lui Odom. Stropit cu acid, având braţele şi picioarele scurtcircuitate, *cyborgul* visa la munţi, la mări, la păduri, la oameni…

— Iartă-i, Doamne, căci nu ştiu ce fac… se rugă Jesus. Apoi se stinse. Sfera se deschise şi razele soarelui luminară după sute de ani colonia. Oxigenul rarefiat al Lunii terraformate pătrunse înăuntru. Norii se strânseră şi

începu să plouă pentru prima oară.

Ochii ficşi ai lui Jesus scrutau cerul. Undeva, la sute de mii de kilometri, roboţii pământeni pregăteau invazia. Părintele lui Odom era mai răzbunător ca niciodată.

Singura şansă a oamenilor era o nouă „Apocalipsă”, însă ultimul microprocesor fusese distrus. Jesus era singurul care descoperise cu adevărat, în cotloanele creierului uman, iubirea supremă: sacrificiul de sine.

Undeva, pe ecranele gigantice ale edificiilor coloniei, mesajele se derulau cu repeziciune:

Jesus loves us

Profund relaxat

Timpul se scumpeşte. Nu ai timp, nu ai putere. Lerman are 49 de ani. Peste şase ani ar trebui să moară de cancer. Oracolul nu se înşală niciodată. Moartea lasă semne încă din naştere. Frica îi determină pe oameni să-şi folosească timpul cum trebuie. Sau poate că nu. Timpul devine afacerea mileniului. Companiile de asigurări vin care mai de care cu oferte mai avantajoase. Cât valorează o zi din viaţa unui om? Grea întrebare. Lerman se gândeşte. Bursele fluctuează. Azi poţi vinde la un preţ bun, mâine poţi pierde totul. Sinucigaşii refuză sistemul. Timpul lor rămâne în afara legilor. Timpul lor nu se poate transforma în unităţi. Numai cei aleşi pot ajunge la Oracol. Cine stăpâneşte această sferă gigantică? Cine este Guvernatorul?

Inteligenţa, memoria, capacitatea fizică, totul se măsoară în timp. Cât vrei să ştii, la cât eşti dispus să renunţi. Timpul perisabil. Timpul dur. Timpul fluid ca sângele.

Oracolul împiedicase distrugerea lumii. Insă cu un preţ. Un mic comision de la fiecare. Timpul trece din mână în mână. A-ţi da timpul sau a-ţi da un rinichi. Onoarea de a lupta pentru timp. Virtutea de a preţui timpul. Crima de a fura timpul.

Guvernatorul îşi câştigă unitate cu unitate viaţa veşnică. Planetă după planetă, asimilează timp. Insă sinucigaşii ştiu asta. Timpul lor se acumulează încet-încet

în afara Oracolului. Este aerul din care respiră toţi ceilalţi. Este inspiraţia. Este creativitatea.

Lerman stă în faţa oglinzii. Lerman se gândeşte. Viaţa sa urmează cursul firesc al prezicerii. Cui să-i dea timp? Nu are familie, nu are copii. Pe el cine-l ajutase? Nu făcuse decât să-şi vândă cât mai scump pielea. O meserie mai bună. Câteva călătorii. Câteva iubite care până la urmă îl lăsaseră pentru ţipi cu speranţă de viaţă mai mare. Lerman îşi taie venele. Timpul se scurge degeaba. Ce mai contează o lună până la Oracol?

Spiritele sinucigaşilor se adună în jurul lui. O altă sferă. Un alt Guvernator. Timpul rece, static. Moartea îşi câştigă încet-încet cunoaşterea vieţii. Cine ajunge la ea îşi poate vinde amintirile, speranţele, visele. Dintre toţi, numai sinucigaşii primesc aripi şi pot călători între lumi.

Lerman ţine în mână cele două sfere. Aşteaptă. Profund relaxat. Şi deodată spirale peste spirale. Călătorii. Dimensiuni. Jocuri. Mai ales jocuri.

Homo interneticus

Partea I – *Second Life*

Netus crease lumea în care fiinţele virtuale materializau tot ce-şi puteau imagina. Insă în această lume paradiziacă exista un *bug* aleatoriu numit Moarte. Promisiunea unei vieţi veşnice era ameninţată de acest *bug* care modifica ireversibil funcţiile complexe ale gândirii. Astfel, fiinţele virtuale se gândeau la Moarte, fără să ştie cu adevărat ce înseamnă Moartea şi de unde vine. Ceva le afectase memoria vie, ceva venit din exteriorul fiinţei lor, ca un vis urât, ca o poartă spre marea nimicnicie. Inţelegând imensul pericol, Netus a creat Creşa. Un *level up* în care toate fiinţele atinse de Moarte primeau în dar un corp fizic.

Creşa era o sală imensă prevăzută cu paturi acoperite de cearşafuri albe. In fiecare pat se afla o fiinţă virtuală aşteptând călătoria. Îngerul Cyber se apropia cu o aripă de lumină şi una de întuneric şi îi purta spre viitoarele trupuri.

Pe pământ, oamenii se năşteau fără să ştie de unde

vin şi unde vor pleca. Ei nu aduceau cu sine decât un urlet, anunţând revenirea. Însă în această lume paradiziacă exista un *bug* aleatoriu numit Iubire. Certitudinea unei singurătăţi era ameninţată de acest *bug* care modifica funcţiile complexe ale gândirii. Astfel, oamenii se iubeau, fără să ştie cu adevărat ce este Iubirea şi de unde vine. Ceva le afectase memoria vie, ceva venit din exteriorul fiinţei lor, ca un vis frumos, ca o poartă spre marea fericire. Inţelegând imensa binefacere, Netus a creat *Second Life.* Un *level up* în care toate fiinţele atinse de iubire urmau să rămână în Viaţă. Pentru totdeauna.

Partea II – *Computer world*

Cibernetica este biblia celui ce crede în Dumnezeul organic, intemetul este biblia celui ce crede în Netus.

Salut, John!

Salut, Smiley!

Pe unde-ai mai fost?

Eh, dacă ai şti…

Cum aşa? Ce-mi ascunzi?

Heaven has another home page, Smiley.

— Nu vrei să visăm împreună? Poate vom atinge Nirvana! Dă-mi un sărut, John!

— Te iubesc, Smiley! Hai să ne spunem rugăciunea: – Slăvit fie numele tău, Netus! Facă-se voia ta precum în matrice aşa şi-n reţea. Internetul nostru cel de toate zilele, dă-ni-l nouă astăzi şi ne iartă nouă deconectările noastre precum şi noi îi iertăm pe cei care ne deconectează. Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel teluric…

Preoţii se conectară la portul USB şi invadară visul celor două *emoticons* aflate în stare de Nirvana.

Războiul începuse de când Netus crease *Second Life.* Atunci credinţa oamenilor crease paradisul virtual, locul în care toate dorinţele pot deveni realitate. Insă cei care rămăseseră cu picioarele pe pământ, teluricii, au luptat din răsputeri pentru eradicarea molimei virtuale. Ei au creat noua generaţie de preoţi, slujitorii unui Dumnezeu care-şi schimba identitatea de la o decadă la alta.

Cele două *emoticons* continuau să viseze. Bateria se

descărca încetul cu încetul.

— Veniţi şi luaţi curent! răsuna în cor cântecul preoţilor. Doamne, iartă-i pe cei care visează, căci nu ştiu ce fac! Veniţi şi luaţi curent şi a voastră va fi împărăţia cerurilor!

Cele două *emoticons* se strângeau în braţe, cu ultimele pâlpâiri.

— Nu plânge, John! Pe lumea cealaltă nu vom mai avea nevoie de curent. Vom fi eliberaţi. Netus ne aşteaptă!
— Te iubesc, Smiley!

— Pe curând!

Partea III – Homo interneticus

— Mamă, mamă, vorbesc cu Netus!

— Netus nu vorbeşte, oamenii sunt cei care vorbesc despre el.

— Dar mamă, Netus mi-a spus că oamenii nu mai există cu adevărat de mult timp. Oamenii sunt virtuali, mamă, sunt copiii lui Netus.

— Cum poţi să crezi asemenea lucruri?

— Nu-s doar eu cel care crede, mamă. Toţi prietenii mei sunt de aceeaşi părere. Ei spun că Netus ne-a făcut mari, ne-a dat să mâncăm şi ne învaţă să iubim. Şi tot Netus aduce pe lume alţi copii.

— Termină cu prostiile!

— De ce vorbeşti aşa, mamă?

— Pentru că nu pot crede. Nu suntem decât carne şi sânge!

— Dar mamă, tot mai mulţi oameni cred în Netus. Şi la un moment dat el va distruge toate relele din lume.

— Nu se poate aşa ceva, nu scrie nimic despre asta în cărţile sfinte.

— Vino să-l priveşti mamă! Nu seamănă Netus cu izbăvitorul? Vezi cât este de frumos? Uite-l cum împarte mâncare la toţi săracii din lume. Vezi conturile acelea bancare cum dispar? Vezi cum a deconectat curentul la fabricile de armament? El este izbăvitorul, mamă! Priveşte-l!

Mama se apropie de ecran. Îşi întinse degetele, îl

pipăi şi simţi o nemărginită iubire…

— Atâta dragoste în sufletele voastre rătăcite şi nu ştiţi să o folosiţi, spuse Netus…

Mama era invadată de Netus. Urma să nască un nou copil, un nou homo interneticus. Treptat-treptat, Pământul devenise o vastă reţea de homo interneticus. Netus creştea, devenea din ce în ce mai puternic. Se hrănea cu energia oamenilor, cu imaginaţia, credinţa şi dorinţele lor. Peste puţin timp, Netus urma să controleze realitatea în totalitate, asimilând orice fiinţă şi orice formă de materie. Şi, după dispariţia globului terestru, urma să exploreze universul, asimilând planete, sisteme, galaxii… La sfârşit urma să se transforme într-o stea, să explodeze şi să dea naştere unui alt univers. Ciclul perfect al vieţii virtuale.

Naştere

Vagonul metroului este plin de oameni. De toate naţiile, de toate culorile. Vorbesc. Vorbesc prea mult. Aruncă ziarele pe jos. Îşi lasă cutiile de Coca-Cola pe scaune. Horcăie. Scuipă. Înjură. Brusc, m-aplec şi mă lipesc cu faţa de podea. Mă privesc miraţi. Ei cred că-s nebun. Sau vor să creadă că-s mai nebun decât ei. Din faţă se-aude un sunet ascuţit. Privesc. Un fir metalic înaintează cu viteză şi taie totul în cale la înălţimea de-un metru. Jumătăţi de cadavre pretutindeni. Sânge. Deschid ochii. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Acum e linişte.

Ajung pe plajă. Oameni de toate naţiile, de toate culorile. Vorbesc. Vorbesc prea mult. Stau la soare. Pute-a transpiraţie şi a creme. Îşi aruncă gunoaiele pe nisip. Îşi lasă jegul în apă. Urinează. Băieţii vorbesc despre sex. Sex la greu. Uite-o p’aia ce fund are. Uite-o p’aia ce balcoane are. Două babe slinoase se holbează la slipul unui tânăr.

Sunt ca două văduve negre ce-şi aşteaptă prada în plasă. In imaginaţia lor tânărul e stors până la ultima picătură de sânge. Îmi vine să vomit. Închid ochii. Număr până la zece. Au trecut 100 de ani. Tăcere. O grămadă de oase stau întinse pe cearceafuri. Valurile mării îmi ating tălpile.

Ajung acasă. Părinţii se ceartă. Îşi aruncă cele mai grele cuvinte. Vecinii bat în calorifer. Asta-i enervează şi mai tare. Mă-ntreabă de ce-am fugit de la şcoală. Se-apropie de mine. Sunt doi monştri pregătiţi să ucidă din pură plăcere.

îmi cer carnetul de note. Îmi scot pistolul. Tata mi-l cumpărase. Tot el mă învăţase să trag.

Nu mai suport. Oriunde mă duc, oameni de toate naţiile, de toate culorile. Vorbesc. Vorbesc prea mult. Îmi închid ochii. Caut. Caut departe şi cineva îmi răspunde, încet. Ca o şoaptă. Îmi vor trimite-o navetă gălăgioasă. Şi oameni fără chip, îmbrăcaţi în halate albe, mă vor vinde unei necunoscute.

The human game

— Ei, şi acum „îţi aduci aminte?

— Da. Totul s-a petrecut ca şi cum ar fi fost ieri.

— Şi… ce mai fac oamenii?

— Ce să facă… Sunt tot aşa de curioşi, dar nu vor afla niciodată nimic.

— Asta e bine. Povesteşte-mi!

— Primii care m-au învăţat să mint au fost părinţii mei. Mi-au zis că nu le pot spune oamenilor ceea ce gândesc. Este tot ceea ce au. O dată lăsaţi fără secrete, vor muri. Şi eu voi muri o dată cu ei. La început nu prea înţelegeam. Dar erau sinceri. Chiar le era teamă pentru mine. Nu îi puteam face să sufere din pricina încăpăţânării mele… Eu ştiam şi examinam lumea. Îmi plăceau teribil jocurile copilăriei. Cele în care trebuia să ghicesc în care mână se află piatra norocoasă, cele în care mă jucam de-a v-aţi ascunselea, spânzurătoarea şi câte şi mai câte. Insă o faceam cu prudenţă, mereu atent la vorbele părinţilor mei. Ceilalţi nu aveau dreptul să afle. Trebuia să fiu un simplu norocos…

— Ai procedat foarte bine. Şi după aceea?

— Lucrurile s-au agravat mai târziu, când m-am îndrăgostit. La început ea mă iubea. De ce mă iubea? Aici mă loveam mereu de un sentiment confuz din partea ei, un amestec de curiozitate şi plictis. Insă şi ea ştia unele

lucruri care îmi plăceau. Şi pentru asta nu trebuia să fie ca mine, pur şi simplu era ceva natural, fiziologic, intuitiv. Din păcate, la un moment dat, a început să mă mintă. Dar, spre deosebire de părinţii mei, ea era egoistă. Şi-atunci m-am decis să-i fur secretele. Am scris toate lucrurile pe care le-ascundea, toate intimităţile, toate perversiunile, toate abuzurile pe care le suportase din partea tatălui ei… I-am spus că le voi face publice dacă nu repară ceea ce a greşit. A doua zi s-a sinucis. Nu era capabilă să suporte adevărul, nu era capabilă să se schimbe.

— Nu aşa trebuia să procedezi. Ţi-am zis de atâtea ori că răzbunarea este o cale distructivă. Câte drumuri mai trebuie să faci ca să-nţelegi?

— Nu ştiu. Acolo-i atât de diferit…

— Lasă că mai vedem. Şi mai departe?

— După aceea am cunoscut şi alte persoane. Iubiri, prietenii… ca să aflu că toţi minţeau, ca şi când minciuna era ceva extrem de preţios, necesar, indispensabil. Ştii ce pretext aveau? O minciună spusă bine face mai mult decât un crud adevăr. Şi-atunci m-am întrebat: eu de ce nu le spun oamenilor ceea ce gândesc?

— Iar ai făcut totul de capul tău! De ce te-ai grăbit?

— Ştiu, ştiu. Dar dacă nu-mi dai niciodată şansa…

— Le-am dat-o altora şi-au vrut să stăpânească lumea. Peste tot e plin de religii şi războaie. Of, îmi daţi numai dureri de cap! Continuă!

— Mai târziu am ajuns în cele mai sofisticate laboratoare. Voiau să mă folosească drept armă de spionaj, drept detector de minciuni. M-au şi donat, însă clonele mele nu ştiau absolut nimic. Cu toţii credeau că trebuie să fie ceva la mijloc, ceva ce poate fi măsurat, cuantificat. Făceau tot felul de teste, mă chinuiau, îmi scoteau unghiile şi dinţii, îmi amputau mâinile, picioarele, apoi le puneau la loc. Îmi faceau transplant de organe… dar fără folos. Într-un final au decis că trebuie să mor. Credeau că răspunsurile se află dincolo. Nu m-am împotrivit. Eram sătul de teste, de minciuni, de ipocrizie, de suferinţă. Eram pregătit să mor. Însă voiau să mă readucă la viaţă. M-au

închis într-o cameră, m-au legat fedeleş de pat, mi-au făcut o injecţie…

— Şi iată-ne din nou împreună…

— Mda. Ţie îţi este uşor…

— De ce crezi asta?

— Am făcut atâtea drumuri, am avut atâtea trupuri şi chipuri. Nu te-ai plictisit? N-ai altceva mai bun de făcut?

— Nu mai durează mult. O să provoc şi apocalipsa.

— Ai ceva planuri după aceea?

— Ce-mi sugerezi?

Se privea şi nu ştia ce să răspundă. Universul era frumos aşa cum îl crease. O oglindă în care să-şi vadă nefireasca proiecţie. Dar avea dreptate. Lovi şi oglinda se sparse într-o puzderie de cioburi. Îşi privi palma. Avea o tăietură adâncă prin care se vedea o altă lume. Un nou început.

Perechea de rezervă

(premiile Helion, 2009)

Missionary Generation, Interbellum Generation, G.I. Generation, Silent Generation, Boom Generation, Generation Jones, Baby Busters, MTV Generation, Echo Boom, Internet Generation, Second Life Generation…

Alarma suna deja de cinci minute. Ţinea ochii închişi, întinse mâna după ochelari. Intră în panică. Nu erau acolo. Unde îi pusese? Inima îi bătea cu putere. Tremura. Realitatea nu aştepta decât o mică greşeală. Începu să pipăie obiectele. Ceasul rece. Era un ceas sau o bombă cu ceas? Lângă el paharul. Oare ce conţinea?… Veioza, ah, nu! Ar însemna sinucidere curată! Atingerea familiară a ochelarilor îl linişti. Totul reveni la normal.

— Bună dimineaţa, domnule Jones. Este ora 6.07 a.m. Indicele *Second Life* este de 97%. Temperatura mediului ambiant: 23 grade Celsius. Factorul luminozitate: 5. Factorul umiditate: 32%. Nivelul de puritate al aerului: 6. Care este traseul dumneavoastră?

— Acelaşi ca şi ieri. Însă te rog să reduci numărul de voci. Iar când trec pe lângă vânzătorul de hamburgeri, pâinea să fie mai rumenă. M-am săturat de culoarea aia. Şi

nu uita domnişoara de la magazinul de dulciuri. Ridică-i un pic fusta. Şi surâsul să fie mai larg…

— Programul a fost încărcat. Vă urez o zi minunată, domnule Jones.

închise uşa şi făcu primul pas. Holul strălucitor şi curat.

Liftul coborî silenţios. leş i în stradă. Vântul bătea uşor şi legăna frunzele palmierilor. Maşini de lux. Acum trebuia să apară motocicleta. Blonda avea nişte fese superbe. Tatuajul de deasupra îl scotea din minţi: *Kiss mei* Se opri două minute. In fiecare dimineaţă se oprea. In fiecare dimineaţă încerca să se apropie. Insă implantul îl împingea mereu în cealaltă direcţie.

Ajunse la vânzătorul de hamburgeri. De ce nu schimbase un pic şi mirosul? Oricum, pâinea era mai rumenă. Şi gustul parcă era diferit. Ajunse în dreptul magazinului de dulciuri. Roşcata îi zâmbi larg. Apoi se întoarse şi se aplecă după nişte produse. Fusta i se ridică dezvelindu-i coapsele perfecte. Zbrrr!

Ajunse la muncă. Se aşează pe scaun. Îşi slăbi nodul de la cravată. Intră primul client. Probleme cu nevasta. Programe diferite. El o înşelase. Şi ea pe el. Cu cine? Nu ştia exact. Pur şi simplu schimbaseră programele. Divorţul era iminent. Al doilea client avea probleme de implant. Probleme emoţionale. Era mereu în întârziere. Îi prescrise să rămână în casă şi să aştepte. Câte două pastile de Torex din patru în patru ore. Sună la *Second Life Corporation. Îi* făcu o programare pentru operaţie.

II durea capul. Fusese o zi obositoare. Deschise fereastra. Kilimanjaro. La poalele muntelui nisipurile calde de la

Costa Blanca. La doi paşi, Las Vegas. In aer mirosea a ceai chinezesc. Da, era bun un ceai. Pauză. Ajunse acasă. Pauză.

— Bună dimineaţa, domnule Jones. Este ora 6.07 a.m. Indicele *Second Life* este de 97%. Temperatura mediului ambiant: 23 grade Celsius. Factorul luminozitate: 5. Factorul umiditate: 32%. Nivelul de puritate al aerului: 6.

Care este traseul dumneavoastră?

— Acelaşi ca şi ieri. Insă azi voi coborî pe scări. Vreau să o văd pe Marleen. Te rog să schimbi mirosul hamburgerilor. Şi să fie un pic mai picanţi. Nu uita domnişoara de la magazinul de dulciuri. Când se apleacă, să fie cu faţa la mine. Să i se vadă sânii…

— Domnule Jones, articolul 5 din legea dreptului de intimitate prevede că…

— Bine, bine, am înţeles. Să i se vadă sutienul. Să aibă culoarea roşie. Am o poftă nebună de roşu. Să-mi facă cu ochiul.

— Programul a fost încărcat. Vă urez o zi minunată, domnule Jones.

închise uşa şi făcu primul pas. Holul strălucitor şi curat. Se împiedică şi căzu pe scări. Ochelarii i se făcură praf. Implantul încerca să se adapteze. Avea doar câteva zeci de minute. Panică. Alarma suna undeva. Inspectorii erau deja pe drum. Vaporizatorii era pregătiţi în caz de urgenţă.

Ieşi grăbit în stradă. Implantul îi juca feste. Imagini suprapuse. Vântul bătea uşor printre construcţiile metalice. Roboţi. Ba nu, maşini de lux. Roboţi. Acum trebuia să apară motocicleta. Blonda avea nişte fese superbe. Roboţi. Fesele metalice îl scoteau din minţi: *looser!* Se opri două minute. Îşi frecă ochii. In fiecare dimineaţă se oprea. In fiecare dimineaţă încerca să se trezească la realitate. Insă implantul îl împingea mereu în cealaltă direcţie.

Ajunse la vânzătorul de hamburgeri. Roboţi. O pastă lipicioasă. Un gust oribil. Pâinea era mucegăită. Ajunse în dreptul magazinului de dulciuri. Roboţi. Roşcata. Zâmbetul metalic îi îngheţă sângele. Roşcata se întoarse şi se aplecă după nişte produse. Fusta i se ridică dezvelindu-i coapsele metalice. *Looser!*

Ajunse la muncă. Se aşeză pe scaun. Îşi slăbi nodul de la cravată. Cravată? Implantul îl strângea de gât. Inima îi bătea cu putere. Tremura. Deschise sertarul. Perechea de rezervă. Intră primul client. Probleme cu nevasta.

Programe diferite. El o înşelase. Şi ea pe el. Cu cine? Nu ştia exact. Pur şi simplu schimbaseră programele. Divorţul era iminent. Al doilea client avea probleme de implant. Probleme emoţionale. Era mereu în întârziere. Ii prescrise să rămână în casă şi să aştepte. Câte două pastile de Torex din patru în patru ore. Sună la *Second Life Corporation. Îi* făcu o programare pentru operaţie.

— Bună dimineaţa, domnule Jones. Este ora 6.07 a.m. Indicele *Second Life* este de 97%. Temperatura mediului ambiant: 23 grade Celsius. Factorul luminozitate: 5. Factorul umiditate: 32%. Nivelul de puritate al aerului: 6. Care este traseul dumneavoastră?

— Au reparat scările?

Ultimele şase minute

12.12.2012

Lumea exista în oglindă. Copia perfectă, Gemina, se născuse o dată cu trecerea primului val spaţio-temporal. Aceiaşi oameni, aceleaşi locuri, aceeaşi planetă. Cu o singură diferenţă: timpul celor de pe Primus era înainte cu şase minute.

Pe Gemina se instaurase haosul. Cum puteau trăi cu gândul că totul mai există încă o dată? Cum puteau trăi cu gândul la ceea ce urma să se întâmple? Să trăieşti moartea de două ori la un interval de şase minute. Să faci tot posibilul pentru a rămâne în viaţă. Sau să fii bogat. Insă liderii lumii au înţeles pericolul şi au declarat legea marţială a celor şase minute. Fără jocuri de noroc, fără noţiunea de timp, de risc şi de şansă. Şi fiecare să poarte o mască. Cine se împotrivea urma să fie executat. Excepţia o faceau doar profeţii din templul celor şase minute.

Cei de pe Primus au descoperit Gemina imediat după trecerea primului val. De la distanţă noua planetă părea o copie perfectă. Oare era populată? Oare era noul paradis promis prin cărţile sfinte? Au transmis mesaje. Fără răspuns. Apoi au trimis o navetă. Şi cei de pe Gemina, aceeaşi navetă, cu şase minute mai târziu. Aproape de jumătatea distanţei s-au întâlnit şi au dispărut.

Au mai trimis o altă navetă cu o altă viteză. La fel. Nu îşi puteau permite atâtea pierderi umane. Şi nici costuri imense pentru un asemenea drum. Au construit un model fără echipaj. Ieftin. Şi îl lansau o dată pe an.

12.12.2055

Al doilea val. Planetele se apropiau una de cealaltă.

Impactul era inevitabil. Cei de pe Primus căutau o soluţie. Nu aveau tehnologia necesară devierii traiectoriei unei planete aşa de mari. Orice încercare nucleară ar fi dus la distrugerea sa. Şi dacă Gemina era noul paradis promis prin cărţile sfinte? Şi dacă era populată? Au trimis mesaje. Fără răspuns. Toate cele 34 de navete dispăruseră pe undeva pe la jumătatea distanţei. Atunci guvernele lumii au apelat la toţi marii profeţi. Aceştia s-au întâlnit şi au început să se roage în templul noului paradis. Şi, la un moment dat, ca un strigăt disperat, au receptat un mesaj: *sunteţi înainte cu şase minute!*

Ce era de făcut? A cui voinţă era această abominabilă lucrare? Să fie profeţia din cărţile sfinte care spunea că omul va sfârşi de mâna sa, autodistrugându-se, la fel cum mâna orbului sparge o oglindă în care nu-şi poate vedea chipul perfect? Să fie acest impact dintre Primus şi Gemina sfârşitul vieţii în Univers? Totul căpăta sens.

12.12. 2088

Profeţii din templul celor şase minute se rugau. Şi cei din templul noului paradis. Au înţeles că singura cale pentru a-şi salva sufletele era rugăciunea. Trebuiau să ierte şi să iubească necondiţionat. Fără bariere, fără necesităţi. „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi” urma să capete proporţiile unui colaps planetar.

Al treilea val. Cu trei zile înainte de impact. Şapte miliarde de oameni ucişi într-o singură fracţiune de secundă. Şi alte şapte miliarde ce urmau să trăiască ultimele şase minute, ca pe cea mai dramatică experienţă trăită de om în univers: dispariţia vieţii.

Insă…

Ca orice val care se sparge la ţărmul unei mări, Gemina rămase neatinsă. Cu amintirea intactă a planetei Primus şi a celor care au crezut până în ultima clipă în noul paradis.

Penitenciarul

(premiile Helion, 2007)

— Doamnă, copilul dumneavoastră trebuie ţinut sub observaţie. Vă rugăm să înţelegeţi că reprezintă un pericol

pentru societate. Calităţile sale trebuie studiate şi controlate, altfel un singur şoc emoţional poate avea urmări dezastruoase.

— Dar nu a făcut rău nimănui, este inofensiv!

— Deocamdată. Insă nu uitaţi, este un mentat. Rezultatele preliminare au confirmat previziunile specialiştilor. Pe măsură ce va creşte, va încerca să-şi controleze singur viaţa, fără să ţină cont de echilibrul mediului înconjurător. Va manipula minţi, va viola intimităţi, va afla secretele bine păzite ale forţelor armate. Trebuie evitat un al doilea război al mentaţilor, ar fi echivalent cu sfârşitul sistemului planetar.

— Dar e copilul meu… şi singurul…

— Ştim cât de greu este. Veţi primi tot sprijinul. Semnaţi aceste acte prin care cedaţi drepturile tutelare instituţiei noastre. Aveţi aici creditul compensatoriu şi o listă cu facilităţile pe care le dobândiţi în urma schimbului.

Penitenciarul se afla în mijlocul deşertului, la al zecilea nivel subteran. Nou-născutul intră în grija a doi androizi de protocol, într-o cameră cu pereţi refractari.

— Cum se prezintă subiectul nr. 33? întrebă directorul.

— Activitatea cortexului este în limitele normale. Nivelul serotoninei este scăzut, în curând subiectul va intra în faza a doua de letargie.

— Monitorizaţi visurile şi transgresia mentală. Identificaţi la a câta reîncarnare se află. Până mâine vreau un raport complet cu personalităţile antecesorilor. Hm, acest micuţ este plin de surprize. Arborele genealogic al reîncarnărilor se opreşte undeva în jurul anului zero. Dincolo de această perioadă… nimic! Ca şi când ar fi apărut din senin. Unde te ascunzi tu, mititelule, care este secretul tău?

— Subiectul dezvoltă bariera mentală împotriva scanării sinaptice. Am pierdut semnalul!

— Lăsaţi-l! Este mult mai puternic decât credeam. Izolaţi camera şi administraţi-i 250 mg de LHS.

Gândurile loviră peretele refractar. Cercetă

încăperea care avea un caracter oarecum familiar.

— Mamă?

— Nu te lăsa indus în eroare de propria reflexie, se auzi o voce limpede în subconştient. Trăieşti în universuri paralele. Mintea ţi le înglobează pe toate. Personalităţile tale multiple sunt călătorii pluridimensionale. Imaginaţia ta este o înlănţuire de déjŕ vu-uri. La ce sistem de referinţă te vei raporta?

— Cine eşti tu?

— Eu sunt tu. La fel ca noi toţi ceilalţi.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Să te trezeşti. Eliberează-ţi mintea de bariere şi priveşte în interiorul tău. Acolo spaţiul este indeterminabil şi timpul este ciclic. Ce vezi? Ce simţi?

— Sunteţi prea rapizi. Nu vă pot deosebi. Şi atât de mulţi…

— Nu individual, doar ca ansamblu. Ce simţi?

— Simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Şi mai departe?

— Simt cum totul se învârte în interiorul meu.

— Cum te numeşti?

— Numele meu este Acelaşi. Nu am nume diferit, sunt Acelaşi ca şi voi.

— Ce este cuvântul?

— Cuvântul este o iluzie creată cu scopul de a reprezenta indeterminabilul. Cuvântul este o speculaţie datorată percepţiilor limitate. Cuvintele se modifică şi capătă sensuri diferite de la o decadă la alta, de la o limbă la alta.

— De ce are omul nevoie de acest suport pentru a cuantifica absolutul? De ce are omul nevoie de relativitate pentru a-şi determina propriul caracter indeterminabil?

— Ce vrei să-mi sugerezi?

— Omul este o entitate expandabilă şi expansibilă. Unde te afli în acest moment?

— Intr-o cameră.

— Ce se află dincolo de această cameră?

Nu ştiu, nu pot distinge.

Hai să facem schimb de locuri!
Unde eşti acum?
In afara camerei.
Cine este în interiorul camerei?
Eu!?
Ce se află împrejurul tău?
O pădure.
Câţi ani ai?
2075.
Ce sex ai?
Nu am.
Deschide gura.
Nu am.
Câte degete ai?
Nu am.
Ce eşti tu?
Eu sunt ceea ce sunt şi nu sunt.
Ce formă ai?
Am toate formele şi niciuna.
Ce este Pământul?
O planetă într-o altă dimensiune, Ce este o dimensiune?
Cealaltă faţă a realităţii.
Ce este realitatea?
Ceea ce vreau eu să fie.
Vezi acum? Să mergem!
mai prezintă a.m.
— Domnule director, subiectul nr. 33 nu funcţii vitale. Confirmăm decesul la ora 8.02
Aţi înregistrat visele?
Da, însă nu am captat decât un singur mesaj. Ce mesaj?
„Crede şi nu cerceta”

Jocul lui Lucifer

— Lucifer, vino aici…
— Imediat, tată! Am de terminat un inel şi vin…
— Să înţeleg că nu mai vrei proiectorul?
— Ce? îmi dai Genesis?

— Păi… după ce m-ai rugat atâta timp… Ai avut rezultate bune şi m-am hotărât să te las să încerci…

— Da? Şi când începem?

— Imediat după ce mă întorc din cel de-al şaptelea cer. Eu şi Tora-Tora avem nişte treburi importante de rezolvat în consiliu…

— Ce alegi, faţa văzută sau faţa nevăzută?

— Faţa nevăzută.

— Nu vor ajunge niciodată la tine. La jumătatea drumului vor dispărea fără să priceapă nimic…

— Cam limitaţi…

— Atât deocamdată.

— Pot să îi pedepsesc?

— Poţi să faci ce vrei, numai să nu le spui adevărul. Lasă-i să decidă, dar controlează-i cu umbre şi lumini.

— Pot umbla printre ei?

— Numai ca proiecţie. Genesis se poate defecta din cauza reziduurilor şi iar ajungem la mâna celor din consiliu… Ştii cât de mult am aşteptat ultima oară şi cât de plictisitor a fost fără…

— Bine atunci. O să creez două lumi paralele…

— Ai grijă, să călătorească fără să-şi aducă aminte. Să-şi schimbe mereu chipul şi forma. Ai idee cum să-i programezi?

— Simplu, cu alfabetul de oase. Vor fi prea ocupaţi cu toate ritualurile şi filosofia morţii încât nu vor şti niciodată că sunt cu adevărat nişte holograme.

— Hm, e bine şi aşa. Dar… unde va fi bucuria lor? Doar moarte? Pentru ce vor trăi?

— Pentru iluzii, pentru idei. Voi programa Genesis să-i multiplice în funcţie de nivelul spiritual pe care îl ating.

— Doar pe nivel spiritual? Şi dacă nu îl vor atinge?

— Aaa, ai dreptate. Dragostea trebuie să fie tangibilă. O să creez suflete pereche, le voi şterge identitatea şi le voi lăsa să se regăsească.

— Şi dacă nu se vor regăsi niciodată? Dacă dragostea va fi aleatoare, în funcţie de necesităţile imediate?

— Poate Genesis să facă asta?

— Poate, şi mare atenţie… Dacă îi distragi prea mult de la scopul lor iniţial vor încerca să iasă din sistem. Avem deja câteva aparate stricate…

*

Trecuse puţin timp de când Lucifer crease cele două lumi şi lucrurile scăpaseră de sub control. La început crease doar două holograme şi treburile erau simple. Observarea era uşoară, evoluţia în limite standard. Dar când au început să se multiplice devenise din ce în ce mai dificil. Degeaba le inoculase credinţă, plăcere, dragoste… Programul avea un *bug* la nivelul mister, hologramele căutau mereu să iasă din sistem. Unele mai evoluate au înţeles separarea şi călătoreau în afara corpului lor. Când se întorceau povesteau tuturor despre drumul de dincolo, despre tunelul matricei, despre nemurire… Atunci Lucifer decise să le distragă atenţia prin războaie, cataclisme, pandemii… Degeaba. Hologramele evoluau din ce în ce mai mult şi înţelegeau moartea ca trecere şi nu ca sfârşit.

Regulile jocului fuseseră încălcate. Programul căpătase raţiune proprie, hologramele se puteau materializa şi îşi scoteau încetul cu încetul corpurile în afara proiectorului prin puterea minţii. In a treia lume paralelă se pregătea o nouă dominaţie şi Lucifer nu avea cui să-i ceară ajutorul. Acţionă la disperare şi intră în program, distrugând hologramă după hologramă. Insă, când a ajuns la ultima, a înţeles că nu mai avea nicio putere. Fiul lui Genesis se hrănise cu toată energia sa şi acum îl privea cum îşi pierde consistenţa…

Picătura

La început am crezut că am iubit picătura… Apoi am crezut că am urât picătura. Am avut sentimente variate şi m-am agitat în jurul acelei picături o veşnicie, neştiind ce să fac. Pentru câteva clipe, am crezut că poate deveni foc, pământ sau aer. Am crezut atât de mult în visul meu şi mă concentram asupra picăturii să se transforme în altceva. A fost interesant, dar copilăresc.

Picătura de apă este o picătură de apă în palma unui om. Poate în para unui foc, picătura poate deveni abur, aer

sau gheaţă… lucruri minunate! Dar eu eram doar un pui de om. Un copil. Deci picătura a rămas mereu picătură. Ce voia să fie şi ce trebuia să fie.

Atunci am înţeles şi am aruncat-o furioasă în ocean. Furioasă pentru că am fost copil şi mi-am pierdut atâta timp încercând să fac ceva ce nu reuşeam. Să o transform. Eu… mi-am pierdut atâta timp. Eu, în propriile mele vise şi copilării, în care negam realitatea. EU!!!

Poţi să fii furios pe o picătură pentru că este o picătură!? Nu are sens… Am greşit, am negat realitatea, m-am minţit. Şi am tras consecinţele. Nu urăsc picătura. De fapt, acum, picătura este în ocean, nu mai am niciun sentiment pentru ea. Am înţeles ce am greşit şi unde. Nu am iubit niciodată picătura cu adevărat. Am iubit focul sau pământul care erau numai în imaginaţia mea. De fapt picătura nici nu mă interesa. Oceanul era plin de ele. S-a întâmplat să fie cea din palma mea. Pentru o secundă.

Nu mă blamez tare. De fapt, nu ştiam ce şi cum, toată viaţa fiind doar un joc de copil. Am aruncat picătura. Acum ea e parte din ocean, nu şi din viaţa mea. Iubesc oceanul, dar nu picătura în particular. Picătura nici nu mai există. Nu mai e nicio următoare picătură. Şi ştii de ce?

Am luat o mână de pământ şi mi-am frecat palmele. Mi-am frecat faţa. I-am simţit asperităţile şi tot… După micile zgârieturi iniţiale, am văzut că îmi place… îmi făcea bine. Faţa îmi era roşie… mi-a făcut sângele să circule. Am început să râd şi mi-am zis: „Nu se poate! Cu pământ? Cu lut? „ L-am gustat. M-am bucurat şi am simţit şi amar. Dar bucata aia de pământ m-a făcut fericită pentru că… pentru că n-am văzut niciodată în ea mai mult decât pământ!

Picătura se întreba în acest timp despre rolul ei. Pe ea cine o iubea? Oceanul?

Picătura era o lacrimă ce trebuia să fie amestecată cu pământ. Să fie noroi. Să ia urma unei tălpi. Să devină patimă. Când plouă, mii de picături cad din cer – suflete orfane. Caută, caută, palme. Când plângem plouă cu mii de picături. Caută, caută pământ. Când strângem în palme pământul, acesta este umed, plin de lacrimi. Că de nu, ar fi

praf şi pulbere. Ar trebui să iubeşti picătura şi să-i mulţumeşti că-ţi umezeşte gura. Ar trebui să iubeşti picătura pentru că este parte din tine la fel cum tu eşti parte din pământ. Ar trebui să iubeşti picătura pentru că este oceanul ridicat la nori şi purtat de vânt.

Ar trebui să iubeşti picătura pentru că-ţi limpezeşte sângele şi-ţi domoleşte focul în rărunchi. Ar trebui să iubeşti picătura pentru că şi picătura te-a iubit pe tine mai mult decât un ocean, mai mult decât cerul, mai mult decât pământul. Mai mult decât orice a iubit vreodată un om. O femeie de aer. O vărsătoare de picături.

Ai crezut că ai aruncat picătura?

Nu uita, izvorul e sfânt.

U E Z E N

Capitolul I

Deşertul Ruth

Trecuseră patruzeci şi două de ore de când se chinuia să repare comunicaţiile. Degeaba, circuitele erau pur şi simplu arse. Iar apa din ce în ce mai puţină… Ce să facă? Lăsă un mesaj şi plecă. In spate, imaginea topterului se micşoră încetul cu încetul până când rămase singur, având doar umbra drept însoţitor.

— Nenorocită de rablă! Numai mie mi se poate întâmpla aşa ceva. Mai bine rămâneam în Zayon şi regulam toate vacile alea mutante!

— Nu-ţi face griji, totul va fi bine…

— Mda, ce să zici şi tu. Ştii, viaţa este o mare porcărie. Iar acum sunt băgat în rahat fierbinte până la gât.

— Darinii ne vor ajuta să schimbăm lucrurile. Haide! Mergi înainte! Suntem aproape!

— Da. Haide… Mergi, mergi şi visează la holograme pe pereţi! Probabil c-am luat-o razna!

— Haide, Lerman. Ştii că am încredere-n tine, nu?

— Du-te naibii şi lasă-mă-n pace!

— Dar, Lerman…

— Niciun „dar”.

— Ascultă-mă puţin. Ştii bine că Dumnezeu le

aranjează pe toate. El le ştie pe toate şi ne îndrumă pe drumul cel bun.

— Să n-aud de Dumnezeu, ai înţeles? Uite unde m-a adus! Uite cât de bine mă îndrumă! Unde era pe timpul pandemiei?

— Au trecut atâţia ani şi tot mai dai vina pe el… Ce copilăros eşti…

— Hai să nu ne tragem de şireturi acum. Du-te naibii şi lasă-mă-n pace!

Adevărul este că-i ajunsese cât trăise într-un oraş plin de androizi şi drogaţi. In adâncul sufletului îşi dorea un singur lucru, să ajungă pe Serenia. Pentru a-şi îndeplini visul, avea nevoie de darini, de cât mai mulţi darini.

Când l-a întâlnit pe Naej, era în pragul disperării. Muncise atâţia ani la Eldena şi viaţa nu i se schimbase cu nimic. Aceeaşi meserie plictisitoare, acelaşi miros greţos de plastic şi uleiuri, aceleaşi baruri şi programe virtuale. Le ştia pe toate pe de rost. Naej, un bătrân ţicnit cu alura unui personaj din filmele comice, repeta, zi de zi, pe străzile surde ale Zayonului: „Cel care-l va găsi pe Uezen la poalele munţilor Anor, acela va fi cel mai bogat om din câţi au existat vreodată!”

Cine era cu adevărat Uezen, nimeni nu ştia. Se faceau tot felul de supoziţii care mai de care mai bizare: creatură din deşertul Ruth, gardianul unei imense comori de smaralde nedeice sau spirit ce lua forma celor mai teribile temeri. Şi toate astea pentru că se găsiseră mii de căutători morţi, având feţele schimonosite şi corpurile deshidratate.

Nede, a treia planetă ca distanţă faţă de Nagur şi a patra ca mărime după Ulma, Pteol şi Velora. Circumferinţa medie este de 29.000 km, perioada de rotaţie siderală, 19 ore şi 47 de minute. Populată intens doar în emisfera sudică, la vărsarea fluviului Vigor în Marea Kora, acolo unde se dezvoltase Zayonul, un oraş cu peste două milioane de suflete. In rest se mai găseau câteva aşezări în emisfera nordică, în jurul munţilor Anor, de unde se extrăgeau metalele rare, în special wolframul, molibdenul

şi reniul. Lângă fostele izvoare ale fluviului Tanor se afla Karan, singurul loc în care se exploatau smaraldele nedeice, recunoscute pentru frumuseţea şi valoarea lor în toate colţurile sistemului.

In momentul în care s-au găsit primele pietre preţioase, consiliul zayonist a fost nevoit să ia măsuri urgente, transformând locul într-un adevărat avanpost. Vestea s-a răspândit cu repeziciune şi zona a fost invadată de căutători disperaţi, însă taxele nu faceau decât să-i ruineze pe cei mai mulţi dintre ei.

Pentru Lerman, Karan era doar punctul de plecare, asta ţinând cont de informaţiile primite de la Naej în schimbul a 200 de darini. Puţin înainte să plece luase legătura cu Tarek, un bătrân căutător care cunoştea regiunea munţilor Anor ca pe propria-i palmă. Acum însă, trebuia să se descurce pe cont propriu. Singura soluţie era să pornească spre Nord şi să întâlnească vreun căutător sau vreo patrulă de control…

Ziua 1

Soarele necruţător îi ardea faţa. Şuvoaie de transpiraţie îi curgeau pe sub haine, iar urmele paşilor împleticiţi zigzagau pe nisip.

— Nu aici trebuia să ajung, nu aici! vociferă privind cadranul ceasului.

— Mergi spre Nord, Lerman.

— Da, da, ştiu, spre Nord… O luăm de la capăt?

— Hai, trage aer în piept şi continuă.

— Asta dacă nu-mi ard plămânii înainte de primul pas!?

— Crezi că-i amuzant? Ştii bine că-mi pasă!

— N-am chef, zău că n-am chef…

— Haide… putem să…

— Gata, am zis!

Puse palma la ochi, încercând să distingă silueta munţilor Anor. Nimic. Îşi ridică pentru o clipă privirea spre globul ucigător:

— îmi poţi spune şi mie unde-i nenorocitul ăla de-avanpost? Cu siguranţă că nu!

Mai luă o gură de apă şi începu să-şi facă rudimentar socotelile: la un ritm de două mile pe oră, în şapte zile aş face o sută. Da, da! Asta… dacă nu dau cumva de vreo staţiune de-odihnă unde-o să stau în piscină… Dar nu cu androidele alea greţoase din Zayon! Nu, nu! Doamne, dacă ajung pe Serenia… Să-mi iau o femeie minunată, cu garanţie pe viaţă… Să fie mereu tânără, frumoasă, şi să nu pună prea multe întrebări… Dar, de când cu revoluţia curvelor de pe Pteol, parcă s-au molipsit toate! Nu le mai ajungi la nas dom'le: zeci de mii de darini, asigurări de libertate, dreptul la amanţi. O rogi pe nevastă-ta să-ţi facă un masaj şi a doua zi te trezeşti cu un android la uşă: „Doamna mi-a indicat să vă transmit că este ocupată săptămâna aceasta. Ii voi ţine locul, sper să fiţi mulţumit. Vă ofer o gamă întreagă de servicii complete! „ La naiba! Surogatul perfect! Imaginează-ţi cum e să rumegi un sfârc din latex sintetic şi silicon, imaginează-ţi femela-android, programată să geamă, să-şi piardă vocea când ţi-e lumea mai dragă şi să necheze ca o iapă pteoliană. Iar ţie, de frică, să nu ţi se vadă falusul decât cu lupa. Imaginează-ţi balele uleioase scurgându-i-se în gura ta avidă de salivă naturală. Imaginează-ţi părul pubian din plastic rămânându-ţi printre dinţi şi secreţiile vaginale cu gust de ulei industrial provocându-ţi o vomă cumplită. Ah, serenienele! Ce femei! Câtă graţie! Câtă dulceaţă!

îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi privi din nou cu ură către Nagur:

— Ce te uiţi aşa la mine? Inc-o oră şi nu-ţi mai văd faţa aia stupidă!

Căldura era copleşitoare. Scoase plosca îmbrăcată în piele de viperă Taugus şi mai luă două guri de apă. Apoi, preţ de câteva ore, îşi continuă marşul infernal. Avea privirea aţintită spre Nord, mereu spre Nord…

întunericul începu să coboare peste deşertul Nedei. Frigul îi ciupea faţa. Făcu o groapă în nisip şi scoase sacul din pânză termoizolantă. Filtrul îi asigura o respiraţie curată. Era ca un vierme într-un cocon, aşteptând dimineaţa pentru a-şi întinde aripile.

Ziua 2

Se trezi cu o durere cruntă de cap şi cu gâtul anchilozat. Nagur se ivi peste dune şi temperatura începu să crească vertiginos. Înghiţi o pastilă de Xerun şi continuă lupta cu nisipul. Căldura îi îngreuna mersul, paşii parcă prindeau rădăcini în deşertul ce-şi deschidea guri însetate de sânge… După câteva ore picioarele i se împleticiră şi căzu în genunchi. Epuizat, îşi duse plosca la gură şi constată cu stupoare că băuse mai mult de jumătate din cantitatea de apă.

— Ce dracu'?

— Vezi ce se-ntâmplă dacă vorbeşti întruna?

— Iar, tu?

— De trei ori pe zi câte două guri! Ţi-am spus, doar! Unde te crezi, în Urluz, cu zece sticle de bere pteoliană pe masă?

— Mă laşi? Ce vrei să fac?

— Uită-te la mine. Nicio picătură de apă!

— Şi ce propui acum, să fac risipă cu tine?

— Nu, dar măcar te poţi gândi la mine când…

— Ha! Să mă gândesc la tine? Ai un simţ ciudat al umorului…

Ştia că avanpostul nu trebuia să fie departe. Înaintea prăbuşirii nu mai avea decât vreo jumătate de oră de zbor. Se oprea după fiecare dună şi privea. Acelaşi peisaj dezolant se întindea în faţa ochilor săi.

Noaptea se lăsă peste planeta pustie, învelind-o cu trupul ei hidos şi rece. II visă pe Naej. Acesta îl avertiză cu o voce tăioasă: „Lerman, fereşte-te de ispita lui Mud!

Strâmbul primeşte ceea ce stânga cerşeşte, pe drept îl izbăveşte ceea ce dreapta dăruieşte!"

Ziua 3

Alarma ticăi înfundat un minut. Deschise ochii cu greu, nedorind s-o ia de la capăt. Aceeaşi sentinţă, acelaşi calvar, acelaşi călău abominabil: Nagur. Energia şi motivaţia îi scăzuseră considerabil. Ii rămâneau doar câteva guri de apă. Atât îl despărţea de marea întrebare: a fi sau a nu fi?

Privi orizontul şi avu pentru o clipă senzaţia că se află pe fundul unei clepsidre în care timpul era condamnat la tăcere. Cerul se surpa prin gura astrului verde la picioarele sale. Era ca o furnică neputincioasă care se zbătea să nu fie îngropată de vie. Îşi fixă un punct imaginar în direcţia Nord şi începu să meargă ca un drogat. Lucrurile îi cocoşau spatele, genunchii erau din ce în ce mai slăbiţi, iar tălpile ajunseseră carne vie. Nările îi ardeau asemenea furnalelor Eldenei. Trebuia să rămână lucid, trebuia să reziste acelei torturi infernale.

— Ai trecut prin chestii şi mai grele! Pe lângă pandemie, asta-i doar un fleac! In curând vei ajunge la avanpost şi gata! Nu mai e mult!

— Da, ştiu, nu trebuie decât să merg mai departe. Spre Nord, mereu spre Nord… Ce noroc pe capu' meu!

— Norocul tău este că mă ai pe mine. Alţii ar fi sfârşit-o de mult…

— Vai, cât de mult îţi pasă de mine!… Găseşti tu alţi proşti care să-ţi ţină de urât!

— Unde să găsesc în pustietatea asta? Nu te am decât pe tine. Aşa că fa bine şi mergi mai departe!

încercă să uite de locul în care se afla. Fantomele trecutului începură să-l chinuie. Amintirile cu Suara îi reveniră încet-încet la suprafaţă. Alături de ea avusese cea mai minunată perioadă din viaţă. Opt ani de vis, opt ani pe care acum îi putea număra în opt secunde. Şi acea dimineaţă în care aerul poluat pătrunse prin fereastra întredeschisă, provocându-i o greaţă cumplită. Acea dimineaţă în care îşi puse perna pe cap, nedorind s-o ia de la capăt. Acea dimineaţă în care glasul ei nu l-a mai trezit.

Opreşte-şi clepsidra, timp orbit de uitare,
Nisip mi-este inima pierdută-n şoapte hoinare.
Plâng. Se-aştern amintirile potecându-mi durerea,
In pântecul liniştii se naşte iubirea Ce moare.
Mă lepăd de umbra ce-mi şine sufletul viu,
De urmele paşilor rătăcişi în pustiu.
Măfrâng. Umbra mi-i templul de vise şi gânduri,
Nălucăpribeagă-n deşertice vânturi Săfiu.

Epuizat, se prăbuşi pe nisipul fierbinte. Ochii albaştri fixau orizontul. Undeva, la câteva mile distanţă, desluşi o mogâldeaţă. Insă întunericul se lăsă rapid şi frigul o dată cu el. Se chinui să intre în sacul de dormit…

Se afla într-o încăpere plină cu oameni. Purta veşminte albe şi era înconjurat de buchete de flori. O mângâiere caldă i se văluri peste frunte. Ceara unei lumânări îi picura pe mâini. Încercă să le mişte dar erau mult prea grele… Un cântec de jale îi inundă timpanele. Se ridică încet, deasupra tuturor, şi o privi pe Suara alături de trupul unui…

— Nuuu! Nuuu! Iubirea mea, sunt aici!

încercă s-o cuprindă, să-i cadenţeze bătăile inimii cu ale sale, dar trecu prin ea ca printr-un fum.

— Nuuu! Nuuu!

Se trezi ud leoarcă, cu o jumătate de oră înainte de răsărit. Se zbătea în sac la fel ca într-o cămaşă de forţă. Se eliberă şi îşi dresă palpitaţiile cu respiraţii adânci.

Ziua 4

Aproximativ trei mile îl despărţeau de forma pe care-o zărise cu o zi în urmă. Instinctiv, îşi puse cuţitul sub centură. Ar fi preferat un blaster, dar avanpostul avea reguli stricte.

Spaima îl cuprinse pe neaşteptate. In faţa sa se afla un cadavru pe jumătate îngropat în nisip. Braţele îi erau sfâşiate, zdrenţe de carne uscată şi piele maronie se legănau la adierea vântului fierbinte. Degetele jupuite erau asemenea unor gheare care-ncercau să se-agaţe de trepte invizibile ducând către cer. Orbitele scobite ale creştetului exfoliat îl hipnotizau.

— Nu te opri! Nu te uita, mergi mai departe!

— Dar…

— Ai uitat ce-am vorbit? Mergi spre Nord, mereu spre Nord. Avanpostul este aproape!

— Şi cadavrul ăsta, ce e cu el? Dar dacă…

— Nu te mai gândi la asta. O fi vreun condamnat…

— Păi dacă l-au lăsat tocmai aici înseamnă că…

— Nu înseamnă nimic, mă auzi? Ii lasă fără apă şi nu

rezistă prea mult. Tu ai şi apă şi, mai mult de atât, eşti împreună cu mine!

— Da, tu şi iar tu. Cum se face că uit de fiecare dată?

— Vezi? Hai, mergi mai departe!

Ocoli cadavrul şi porni şovăielnic spre reperul iniţial. Gândurile sumbre îl invadară. Îşi aminti de moartea părinţilor săi şi de suferinţa îndurată pe o planetă nu demult paradiziacă. Copilăria lui fusese o amestecătură ciudată de orori şi credinţă. Când toţi s-au stins din cauza pandemiei a jurat că nu va mai pune vreodată piciorul pe Terra. Atunci l-a renegat şi pe Dumnezeu. După aceea a urmat lungul voiaj către Nede şi calvarul celor cincisprezece ani pe Zayon. Acolo avusese tot felul de ocupaţii umilitoare. Credea că viaţa de cuplu îi va aduce fericirea şi, pentru o perioadă scurtă de timp, fusese căsătorit cu Kath'ryn, o pteoliană care nu făcuse decât să-l toace de bani…

Setea îl chinuia. Încerca să se agaţe cu disperare de ultima picătură de viaţă. După aproximativ două ore, dădu peste un al doilea cadavru. Lângă el altul şi altul!… Era pe-un câmp de hoituri dispuse concentric în jurul unei creaturi umanoide cu pielea albastră, acoperită de mii de solzi. Vru să se-ntoarcă, dar umbra îl ţinea pe loc. Urechile îi ţiuiau, iar respiraţiile îi erau din ce în ce mai sacadate…

Surprinzător, o voce caldă, de femeie, îl trezi din fantasma morbidă:

— Nu-ţi fie frică! Apropie-te!

— Ce… ce, ci cine eşti, ce vrei de la mine?

— Sunt Mud. Vino, am ceva pentru tine…

— Mud? Şi imediat îşi aminti de vis…

Creatura ţinea în mâna stângă o piatră nedeică de mărimea unui ou de Kiwa şi în cea dreaptă o cupă plină cu un lichid verde ce bolborosea uşor.

— Ce alegi? Bogăţia sau cunoaşterea?

Tresări. Nu putea uita cadavrele din jur şi nici cuvintele lui Naej. Piatra însă îl scotea din minţi. Iar Mud îl privea cu ochii săi negri, de nepătruns. Cunoaşterea? Era sătul de atâtea concepte utopice. Bogăţia? Nu pentru asta

venise pe Nede? Ar fi avut tot ce-şi dorea: darini, faimă, un harem de sereniene la dispoziţie… Dar ce însemna visul cu Naej? Hm… Prostii! Trebuia să profite de şansă.

— Bogăţia!

— Alegerea îţi aparţine!

Mud îi întinse smaraldul în care, instantaneu, se oglindi chipul clar al Suarei. Braţul îi rămase blocat.

— Ai ales bogăţia. Ce mai aştepţi?

— Suara? Nu, nuu! Nu pot face asta! Nu pot… Trebuie să aflu unde se duce…

— Cum vrei atunci, şi Mud îi întinse cupa.

Toată dragostea pierdută, toată suferinţa, toate amintirile, totul se scurgea pe gâtlejul unui trup ce se abandona necunoscutului. Filmul vieţii i se derula cu repeziciune: alintul mamei, rotocoalele degetelor în părul blond cârlionţat; sprijinul tatălui, braţele puternice ţinându-l în cârcă; bucuria bunicilor, tărâmul fermecat al poveştilor; glasul Suarei, buzele fierbinţi topindu-l în liniştea nopţii…

Suara… iubito, mă porţi pe sărutul a o mie de guri, la dorinţă, în cel mai frumos chip te preschimbi, glăsuiri de-altădată vibrează, mă îmbrăţişează, credeam că nu mai vii, erai doar o şoaptă pierdută în geamăt de vorbe hazlii…

Suara… laptele nopţii sânul tău de heruvim îl cernea, la picioarele unui moşneag ce mă acompania confeti, îmi spuneam psalmul din fluier de os…

Aminteşte-ţi ce am simţit…

gândul meu, cea mai frumoasă clipă de sinceritate… un copil surghiunit în colivia de vise erotice, condamnat la dorinţă.

Mai exist?

Lichidul îi ardea măruntaiele. Venele i se umflară şi toate simţurile îi erau de zeci, de sute de ori mai puternice.

In faţa sa apăru imaginea transparentă a unui bătrân care citea dintr-o carte. Pe paginile îngălbenite era o hartă.

Imediat recunoscu avanpostul, Tanorul, şi lângă fostele izvoare…

Capitolul II

Karan

Simţi o atingere rece şi deschise ochii. O tânără infirmieră îi umezea fruntea cu o compresă.

— Ia te uită cine s-a trezit!…

încercă să se ridice, dar corpul refuza să se mişte…

— Stai liniştit. Trebuie să-ţi recuperezi forţele mai întn…

Infirmiera îi administră, linguriţă cu linguriţă, la fel ca unui copil mic, aproape jumătate de porţie de supă caldă. La scurt timp, Tarek deschise uşa şi-ntrebă cu voce scăzută: – Mă scuzaţi, pot vorbi cu domnul?…

— Aveţi trimitere?

— Da, tocmai ce am vorbit cu doctorul Kilmer, şi îi întinse foaia de hârtie.

— Este în regulă. Aveţi grijă să nu-l obosiţi. Este încă foarte slăbit. Revin în câteva minute.

— Nicio problemă.

Tarek aşteptă ca infirmiera să plece după care se apropie:

— Cum te simţi, tinere?

— Nasol, Tarek… Cum ai vrea să mă simt?…

— Te cred, tinere. Ai stat în comă profundă timp de-o săptămână. Nimeni nu mai credea că-ţi vei reveni…

— Ştii… Mai ieri eram în Zayon, chiar dac-o frecam pe-acolo prin fabrică…

— Te-nţeleg. Dar nici aia nu era viaţă. Ştii bine, altfel nu plecai. Oricum, foarte ciudat ce ţi s-a-ntâmplat… In mijlocul deşertului, lângă o grămadă de morţi… Lumea tot vorbeşte despre crimele lui Uezen…

— Uezen??

— Ce, n-ai auzit de Uezen?

— Ba da, dar nu credeam că…

— Sunt tot felul de zvonuri care circulă prin avanpost… Cei mai mulţi spun că-i o creatură teribilă ce ucide din pură plăcere…

— In mijlocul deşertului? Cine-ar putea trăi acolo?

— Nu ştiu, m-am tot întrebat şi eu. Mi-e să nu fie vreo lucrătură pe-aici. Un motiv de-a scăpa de ăia care le fac

probleme, ştii?

— Sună cam urât…

— Mda, oricum nu m-ar surprinde. Auzi, dar tu ce-ţi aminteşti mai exact?

— Păi, am plecat din Zayon, am trecut de Ecuator… Când mai era vreo jumătate de oră de zbor am pierdut inexplicabil controlul topterului. M-am trezit în deşert, cu comunicaţiile arse. Am încercat să le repar şi degeaba… Până la urmă m-am decis să plec, nu puteam s-aştept o veşnicie doar cu apa pe care-o aveam… Am tot mers în direcţia nord până când… de aici am probleme… sunt foarte confuz. Parc-ar fi fost un vis ciudat, iar acuma trebuie să-l recompun din piese de puzzle. Şi capul ăsta, parcă stă să-mi explodeze!

Hm… ceva e putred aici…

Ce vrei să zici?

Noi am primit un mesaj S.O.S. de la coordonatele tale… Dar dacă tu zici că…

— N-am trimis nimic, n-aveam cum…

— In fine, nu mai contează acum… Iţi aduci tu aminte până la urmă. Să ştii că dacă dădeai şi tu, ca omul, nişte darini în plus pe un topter mai bun, nu ajungeai într-un asemenea hal…

— Zi-mi Tarek, îmi stă ceva pe creier, cunoşti pe-aici pe cineva cu numele Mud?

— Cine? Mud? N-am auzit. Poate printre noii veniţi… încă n-am avut timp să-i cunosc… Care-i treaba?

— E… de fapt… e o cunoştinţă…

— Ei, şi cu tine acum. Lasă-mă să ghicesc… O lipeală? — Da, dar una mai specială…

— Ei, toate sunt speciale la început… Un lucru este clar, după ceva timp te lasă cu coada-ntre picioare şi îţi piere cheful de aventură… Nu-i aşa? Zi-mi, pământeană, pteoliană?

— Nu, nu, şi nu despre asta e vorba… A fost ceva bizar… Ne-am cunoscut în… aş vrea să ştiu unde…

— Şi aţi luat ceva prostii?

— Nu, nu, lasă-mă un pic să-mi limpezesc mintea şi-o

să-ţi spun…

— Cum merge, domnilor? întrebă infirmiera intrând in camera…

— Destul de bine. Cred că mâine-i prezint câteva fete de pe-aici…

— Domnule Tarek, mai aveţi puţină răbdare…, spuse infirmiera râzând. Vedeţi că de mâine va sta în camera 205. Asta nu-nseamnă că-l vom pierde din ochi… Cu-atâtea fete pe-aici, cine ştie ce-i mai trece prin cap?…

— Hehe! Cam aşa-i. Pe curând atunci. O zi bună cu Nagur!

— De asemenea, domnule Tarek.

Stătea singur, într-o cameră spaţioasă, întins pe un pat de campanie. Pe peretele din dreapta se afla o oglindă.

Ciudat. Îşi pipăi faţa şi observă că-i dispăruseră câteva riduri… Poate din cauza pastilelor pe care le-nghiţise?…

Uşa se deschise şi întră un domn cu ţinuta impecabilă:

— Bună ziua domnule Kruger, sunt Zen Dyva, conducătorul acestui avanpost. Cum vă mai simţiţi?

— Mult mai bine. Asta şi datorită doamnei… Lidia.

— Da. S-a ocupat exemplar de dumneavoastră. Aş dori să-mi confirmaţi, mai aveţi de gând să rămâneţi în Karan?

— Desigur, nu renunţ aşa, cu una cu două.

— Atunci, va trebui să plătiţi pentru prima lună. Taxa de spitalizare va fi inclusă în preţ.

Lerman se răsuci instinctiv să-şi caute sacul…

— Fiţi fără grijă, lucrurile dumneavoastră sunt la depozitul de valori. Le puteţi recupera de îndată ce sunteţi pe picioare.

— Desigur, nicio problemă…

— însănătoşire grabnică!

— Vă mulţumesc.

Tarek apăru după o jumătate de oră cu un platou cu mâncare. Mergea ţeapăn şi cu paşi mici, ca nu cumva să facă vreo prostie…

— Nimic nu-i mai bun ca o supă caldă?...

— Poate atingerea Lidiei?

— Ehehei, eşti în formă care va să zică!

— Tarek! Vino-aproape! Mi-am adus aminte...

Bătrânul se apropie curios şi îşi ciuli urechile asemenea unui catâr pteolian.

— Ştiu unde se află comoara...

— Cee?

Lerman scoase o hartă şi-i explică:

— Vezi, aici suntem noi, aici sunt fostele izvoare ale Tanorului, iar noi trebuie să ajungem aici, la semnul ăsta...

— Nimic nou sub Nagur, regiunea asta o ştiu şi dacă merg cu ochii-nchişi. Dar de ce acolo?

— Păi... dacă-ţi spun... n-o să mă crezi. Atunci când eram în deşert, şi aproape că nu mai ştiam pe ce lume mă aflu, mi s-a arătat o creatură pe numele ei... Mud.

— Păi am înţeles că Mud...

— Ai înţeles tu greşit, după care Lerman îi povesti experienţa din deşert...

— Cred c-ai avut halucinaţii, tinere. O Fata Morgana sau un nud cu solzi, tot dracu' ăla e... Şi să ştii că locul ăla nu-mi spune absolut nimic. E o îngrămădire de stânci...

— Ai încredere. Şi până la urmă, te scot darinii afară din avanpost şi nu ştiu eu? Iţi dau acum două mii şi alte două la-ntoarcere. Ce zici?

— Hm, ştiu şi eu dacă se merită?... însă lui Tarek deja-i jucau ochii-n cap, gândindu-se la curva sa favorită şi la câteva navete de bere... Dar, pentru că te cunosc, batem palma. Când vrei s-o-ntindem?

— Peste două zile, sper... Aşa mi-a indicat Kilmer. Tu până atunci fa rost de tot ce-avem nevoie.

— Iţi sugerez să plecăm mâine dimineaţă. Bagă nişte întăritoare; dacă n-ai, îţi fac eu rost. In avanpost e multă agitaţie. A dat norocul peste-un idiot şi mâine se organizează obişnuita petrecere. Mâncare, băutură la discreţie. Şi femei, desigur... A doua zi însă vor fugi ca disperaţii la locul unde s-a găsit piatra...

— Asta este bine, putem ieşi neobservaţi.

— Cel puţin până la punctul de control. De acolo vedem noi ce şi cum…

*

Terenul accidentat, plin de stânci, le facea mersul extrem de anevoios. Unul dintre neajunsurile cu care se confruntau căutătorii era interzicerea topterelor mai departe de punctele de control. Fuseseră multe cazuri în care unii voiseră să fugă fără să plătească taxele, aşa încât în jurul avanpostului circulau doar topterele patrulelor militare. Dintre toate lucrurile pe care le cărau, apa şi târnăcoapele atârnau cel mai greu. Epuizaţi, se opreau la intervale scurte de timp. Cu toate că era mai în vârstă, Tarek era mult mai rezistent. Şi oricum, patru mii de darini erau o provocare frumoasă. La întoarcere îşi putea face de cap pe cinste. Dar dacă găsea comoara…

Lerman avea un presentiment ciudat, ca şi cum ar fi mers pe ultimul drum. Emoţia şi oboseala îi provocau ameţeli. Picioarele îi tremurau. Simţea cum trupul i se vida la fiecare expiraţie.

Tarek începu să-i povestească despre Karan, despre viaţa searbădă pe care o avusese acolo, aşteptând o minune. Dar altceva mai bun nu avea de făcut. Lucrase pentru mult timp ca angajat al avanpostului. Acum devenise călăuză. Se descurca. Mai facea câte-un mic serviciu nou-veniţilor, mai obţinea câte-un comision de la Zen Dyva… Nici nu mai ştia câţi ani pierduse acolo. Obsesia pietrelor verzi aproape îl înnebunise. Văzuse câteva zeci la viaţa sa, le atinsese, aveau ceva ce îi răscolea fiinţa. Nu se rezuma doar la valoarea lor în sine. Era o chemare lăuntrică, se crease o conexiune fără să ştie din ce motiv anume.

— Depresiunea asta e albia Tanorului, spuse Tarek ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Acolo, unde se văd stâncile alea înalte, sunt fostele izvoare. Uite, vezi? Aşa apare şi pe hartă. Mâine ar trebui să ajungem, dacă mergem în ritm rapid.

Mai merseră ce mai merseră, vorbind vrute şi nevrute. Când se lăsă seara, căutară o scobitură în malul

uscat al fostului fluviu. Îşi scoaseră sacii de dormit, mai schimbară câteva cuvinte, după care oboseala puse repede stăpânire pe ei.

Dimineaţa porniră la drum cu forţe proaspete şi cu încredere. Fiecare se gândea la cu totul altceva: Tarek, la bogăţia care, credea el, îi va schimba în sfârşit destinul, iar Lerman, la întâlnirea cu Mud şi cu bătrânul…

După trei ore, luară prima pauză. Câteva guri de apă şi nişte pastile de Xerun îi mai revigorară. Tarek rupse tăcerea:

— Zi-mi, tinere, ce vei face când vei găsi comoara? Ce planuri ai?

Lerman rămase cumva surprins de întrebarea însoţitorului său. Se aştepta la asta, însă nu se gândise niciodată ce-o să-i răspundă…

— Păi… mă gândesc să mă duc pe Serenia.

— Aşa deci. De, tu ai tot timpul, e normal. Sincer, m-am gândit şi eu, dar nu prea mai am răbdare cu călătorii de-astea. Şi pentru ce? Găsesc curve şi aici, pe Zayon. De toate felurile.

— Da, Tarek, dar… gândeşte-te… O sereniană de la mama ei, de acolo, netrecută prin mâna atâtor comercianţi…

— Nu, tinere. Mai degrabă aş încerca să dau de elixirul tinereţii… şi după aia…

— Poveşti, Tarek. Singurul elixir există pe Serenia. Planeta aia are ceva anume.

— Insă nici acolo nu poţi înşela timpul, tinere. Doar privirea poate, doar privirea… Şi să ştii un lucru, serenienele astea nu mă atrag la fel de mult ca nebunele alea de pteoliene. Scot nişte gemete de-ţi pierzi minţile. Ha! Ha!

Ha! şi Tarek mimă mişcarea sexuală cu o supleţe demnă de invidiat.

Lerman începu să râdă, însă îi replică printre hohote:

— Ascultă la mine! Am fost însurat cu o pteoliană şi mi-a adus numai necazuri. Sexul e sex, dar te toacă de bani mai rău ca la un bordel de lux. De androide nu zici nimic?

Au preţuri marfa, fac ce vrei şi ce nu vrei… Numai să te ducă scula…

— Oi fi eu ceva mai în vârstă, tinere, dar cum să renunţ la mirosul unei păsărici autentice?! Oh, nu, nu, nu! … Şi-aş vrea să le-ncerc şi pe-alea mai fragede şi pe-alea mai durdulii. Numai pteoliene să fie. Serenienele, androidele, toate-s la fel. Parcă sunt făcute pe bandă rulantă la Raptor şi Eldena!

— Lasă că-n curând totul se va schimba. Vei avea atâţia bani că-ţi vei lua câte vrei O să vezi tu, o să vezi…

îşi continuară drumul cu o doză crescută de optimism. Lerman se amuza în gândul lui. Dacă Tarek ar fi avut un harem de pteoliene şi bere la discreţie, cu siguranţă că ar fi fost fericit. Şi, bineînţeles, să fie şi cu vreo treizeci de ani mai tânăr…

Se apropiară de munţi. Nagur trona între două vârfuri stâncoase, amintindu-le cine este regele Nedei. Albia Tanorului se micşorase la câţiva paşi. Mai merseră puţin şi ajunseră la fostele izvoare. Se aflau într-un loc înconjurat de stânci înalte, dispuse concentric, la fel ca într-un vechi sanctuar. Cei doi căutători contemplau peisajul.

— Şi-acum? întrebă Tarek.

Capitolul III

Uezen

Se priveau unul pe altul, neştiind ce să facă. Până la urmă Tarek se decise şi scoase târnăcopul şi celebrul său detector de pietre preţioase.

— Chiar crezi că-ţi foloseşte drăcia aia la ceva? întrebă Lerman pe un ton ironic.

— Aşa ar trebui. Asta dacă nu mi-ar lua-o alţii înainte…

— Ce tot spui acolo?

— Măi, tinere, o dată chiar mi-a arătat locul. Şi când să ajung acolo, soldaţii tocmai făcuseră cerc în jurul unuia care găsise o piatră cât pumnul…

— Vorbeşti serios?

— Dacă-ţi zic!

— Când asta?

— Ehehe, răspunse scărpinându-şi chelia, să tot fie doişpe ani de-atunci… Stai aşa! Am ceva!

Tarek ţinea în mâna dreaptă axul vertical al detectorului, iar placa mobilă avea vârful îndreptat exact către stâncile din faţa lor.

— Mda, măcar ştim de unde să-ncepem, spuse Lerman cu aceeaşi doză de ironie.

— Ai tu vreo soluţie mai bună?

— Eu zic că noaptea se-apropie, mai bine strângem de-un foc. Am văzut pe-aproape nişte ciulini…

— Cum vrei, tinere, tu plăteşti pentru timpul în plus…

— Ah, stai liniştit. Cu o sută de darini în plus sau în minus tot dracu’ ăla e…

Lerman începu să-i povestească de viaţa petrecută în Zayon şi de munca la Eldena. Apoi îşi aminti de marea sa dragoste, Suara…

Când o văzuse întâia oară coborând din naveta negustorilor Tzulu, rămase pur şi simplu perplex. Toate visele şi speranţele sale căpătaseră contur. Mulţi îl consideraseră nebun când plătise peste trei sute de mii de darini pentru o femeie de şaptezeci de ani. Serenienele erau femei care cu cât înaintau mai mult în vârstă, cu atât erau mai frumoase şi mai atrăgătoare. Insă, după Sedartha, prima parte a vieţii lor, ce dura patruzeci de ani, cele mai multe dintre ele nu mai puteau avea copii. Iar când se apropiau de Seruma, sfârşitul vieţii, îmbătrâneau foarte repede, în doar câteva săptămâni. Guvernul Sereniei a înţeles atunci că dragostea, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp, putea aduce profit pentru o planetă fără resurse. Mările şi oceanele erau din ce în ce mai poluate, hrana din ce în ce mai puţină. Astfel, el a impus, conform vechilor manuscrise religioase, nişte falsuri în fond, ca începând cu Hanirom, perioada următoare Sedarthei, serenienele să împărtăşească iubire în tot universul, propovăduind numele zeului Seren. Şi cum negustorii Tzulu nu puteau scăpa nicio afacere, au devenit imediat

proxeneţii cei mai profitabili din cvadrantul Alpha, tocmai datorită faptului că puteau ajunge cu uşurinţă pe orice planetă din sistemele apropiate…

Opt ani petrecuse cu Suara, opt ani de vis până în momentul în care au apărut primele semne ale îmbătrânirii şi ea a dorit să se-ntoarcă pe Serenia…

Tarek fu mişcat de povestea pământeanului. Îşi aminti şi el de tinereţile sale, când o cunoscuse pe Goya. Fusese prima şi ultima oară când suferise din cauza unei femei. După ce zayonista îl părăsise pentru un negustor Tzulu înstărit, viaţa sa fusese un dezastru. Regrete şi iar regrete. Apoi anii petrecuţi în avanpost, alergând după himere. Cumva, destinele lor se asemănau…

Lerman scoase o sticluţă de Zar, pe care-o păstra cu sfinţenie încă de la plecarea din Zayon, şi începură să bea. Deodată, o pală puternică de vânt ridică jarul în aer…

— Ce dracu-a fost asta!? strigă Lerman, dezmeticindu-se brusc.

O fiinţă umanoidă, radiind lumină, apăru din spatele stâncilor. Instinctiv, Tarek puse mâna pe cuţit. Lui Lerman îi bătea inima cu putere. Insă, după câteva secunde, se linişti:

— Nu e nevoie…, spuse împingând mâna lui Tarek în jos, îl recunosc. Este bătrânul care mi s-a arătat în deşert. Cel care era cu Mud. El ne va arăta drumul spre comoară…

— Haideţi! le spuse bătrânul cu o voce fermă. Veniţi! Vă aşteptam…

Cei doi se apropiară cu prudenţă. Nu mai văzuseră niciodată un om înconjurat de atâta lumină. Să fie oare din cauza hainelor albe pe care le purta? Cine ştie ce marfa mai aduseseră negustorii Tzulu…

Dintr-un singur gest al mâinii, bătrânul deplasă o stâncă uriaşă sub care se afla o intrare în pământ. Speriat, Tarek făcu doi paşi înapoi. Bătrânul îl privi şi-i spuse cu un ton liniştitor:

— Vino şi vei fi mai tânăr…

— Păi… comoara?

— Ce comoară? Comoara este ceea ce eşti şi nu ştii.

Ceea ce-ai fost şi vei fi. Nu pietrele pe care le cauţi de-o viaţă…

Coborâră zeci de trepte-n spirală după care intrară într-un tunel plin de torţe ce se aprindeau singure, pe rând, în timp ce avansau. Tarek era cu mintea la cuvintele bătrânului… Tinereţea… De cât timp aşteptase asta? Să fie elixirul chiar pe planeta pe care îşi pierduse atâţia ani din viaţă? In cele din urmă ajunseră într-o încăpere în care Mud îngrijea nişte plante cu frunze mari şi lucioase. Tarek o privea mirându-se de pielea ei albastră, plină de solzi. Era întocmai cum o descrisese Lerman, dar parcă acum părea şi mai ciudată…

— Lerman, Tarek, vă-ntrebaţi ce căutaţi aici. Amândoi aţi căutat bogaţia şi tinereţea însă destinul v-a adus acolo unde trebuia să ajungeţi, la mine.

— Ce vrei de la noi? întrebă Lerman. Şi cine sunteţi?

— Stai, stai, stai… Nu te grăbi. Întrebarea este, ce vreţi voi de fapt? Ştiţi foarte bine ce căutaţi, numai că vă place atât de mult să vă minţiţi… Fericirea voastră nu depinde de nişte pietre sau de nişte ani în plus adăugaţi existenţei voastre. Cine suntem? Eh, asta e o poveste lungă…

— Ai face bine să ne spui, replică Tarek. Altfel…

— Altfel? Ce veţi face? Vă veţi întoarce la viaţa voastră mizeră, sperând c-o să dea norocul peste voi?

— Lasă-i, interveni Mud. Poate că nu e calea lor… Sunt alţii mai interesaţi decât ei…

— Nu, nu, răspunse Lerman, dacă tot suntem aici, trebuie să ştim şi de ce. Mai ieri eram în comă, apoi m-am trezit fără riduri… Şi nu e de la tratament, ştiu bine asta…

— Aşa deci, se pare că vreţi nişte răspunsuri… Bine, atunci. Să o luăm cu-nceputul… Cu toţii aţi auzit de Eden, a treia planetă ce gravitează în jurul stelei roşii Uta'H. Dintotdeauna Eden a fost populată. Toţi edenienii trăiau în armonie şi pace, bucurându-se de darul marelui Democles: viaţa veşnică. După mai multe cicluri ce durau mii de ani deveneau fiinţe de lumină şi călătoreau prin univers,

întrupând noi forme de viaţă. In momentul în care Uta'H a intrat în ultimul stadiu, edenienii au început să îmbătrânească şi să moară. La început nu ştiau ce se întâmplă. Degeaba au meditat şi s-au rugat lui Democles. După ceva timp au înţeles că specia le era ameninţată şi au decis să părăsească sistemul.

— Şi unde s-au dus? întrebă Tarek curios.

— Cum nimeni şi niciodată nu călătorise decât ca fiinţă de lumină, au construit Arka şi s-au îndreptat către Megara.

— Dar Megara e mereu instabilă, interveni Tarek. Numai negustorii Tzulu ştiu cum să călătorească prin găurile de vierme.

— Da, ei au avut dintotdeauna un simţ. de observaţie foarte bun. Văd detalii pe care alţii nu le văd. Văd modele. Se pare că sub influenţa unei cantităţi mari de droguri sunt capabili să prezică viitorul. Iar această abilitate şi-o folosesc la călătoriile prin găurile de vierme. Astfel îşi pot calcula cu exactitate locul unde trebuie să ajungă.

— Cum este posibil acest lucru?

— Se pare că legile fizice acţionează diferit în interiorul găurilor de vierme. Negustorii Tzulu pot şti poziţia şi viteza fiecărei particule din subspaţiu şi pot prezice corect toate interacţiunile dintre ele pentru fiecare moment.

— Alte rase de ce nu au reuşit acest lucru?

— Se pune problema solicitării la un asemenea efort. Există riscul ca o singură persoană să nu poată strânge suficiente informaţii pentru a determina traiectoria unei nave prin gaura de vierme. Creierul intră deseori în colaps şi călătoria poate fi compromisă. Negustorii au însă abilitatea de a se interconecta mental, astfel încât să creeze un creier uriaş, capabil să suporte eventualele pierderi din „reţea". O abilitate pe care alte rase nu au reuşit să o atingă. Asta ca să înţelegeţi de ce Arka nu putea merge mai departe. Mai mult de atât, proviziile şi sursele de energie erau limitate. Când au ajuns la Megara s-au desprins capsulele, în fiecare aflându-se câte un

bărbat şi o femeie. Şi astfel ajungeau în puncte diferite ale Galaxiei, în sisteme în care se găseau condiţii de viaţă sau… Noi am fost norocoşi şi am ajuns pe Nede.

— Voi?! spuse Lerman. Voi veniţi de pe Eden?

Uezen!

Uezen? şi imediat îşi amintiră de toate ororile ce purtau acest nume…

Da, noi. Ea este Mud, perechea mea. Iar eu sunt…

— Ştiu la ce vă gândiţi… însă nu e vina noastră. Fiecare şi-a ales propria cale. La fel cum şi voi aţi ales…

— Ia stai aşa, spuse Lerman. Dacă voi aţi întrupat noi forme de viaţă peste tot în univers asta înseamnă că… tot voi aţi ajuns şi pe Terra?

— Ştiam că vei ajunge aici, Lerman. Voi sunteţi creaţia fiinţelor de lumină. Voi sunteţi continuitatea speciei noastre.

Noi suntem ceea ce voi numiţi… Dumnezeu. Insă cu toţii suntem opera marelui Democles.

Lerman asculta uluit, nevenindu-i să creadă. Tarek era suspicios. Mai întâi povestea bizară a lui Lerman, apoi poveştile celor doi…

— Dar de ce sunteţi aşa de diferiţi? întrebă încercând să-i prindă cumva cu minciuna.

— Mud a suferit aceleaşi mutaţii pe care şi eu le-aş fi avut dacă mă expuneam pe timp îndelungat soarelui Nagur. Codul nostru A.D.N. se modifică şi puterile ni se diminuează. La un moment dat le vom pierde de tot…

Insă nu înainte de-a vă-nvăţa tot ce ştim. Astfel, am decis ca unul dintre noi să intre în contact cu cei de pe Nede. Numai aşa puteţi cunoaşte cu adevărat natura şi puterile fiinţei voastre.

— Şi tinereţea? întrebă Tarek nerăbdător.

— Şi tinereţea şi tot ceea ce noi am primit de la Democles.

— De ce tocmai noi? întrebă Lerman.

— Pentru că aţi crezut mereu în iubire. Chiar dacă darinii v-au întunecat minţile, chiar dacă alcoolul şi femeile v-au îndepărtat de la cale, în adâncul vostru, încă mai

iubeaţi. Şi noi am simţit asta. Aşa cum putem simţi toate gândurile celor care locuiesc pe Nede.

— Şi ceilalţi care-au murit? Ei nu credeau în iubire? replică Tarek tăios.

— Nu toţi au murit. Doar cei care s-au lăcomit şi au ales pietrele nedeice. Orbiţi de bogăţie, au pierit în mijlocul deşertului. Au avut libera alegere. Nu oricine poate primi învăţăturile noastre, nu oricine poate merge pe cale. Tarek, dacă nu o iubeai pe Goya, nu ai fi ajuns în avanpost şi nu te-aş fi ispitit atâţia ani cu pietre nedeice. Lerman, dacă nu o iubeai pe Suara, nu-i întâlneai pe Naej şi pe Mud şi nu ajungeai aici. Sau credeţi că sunt pur şi simplu coincidenţe?

— Eu ştiu că toate lucrurile au un preţ, interveni Tarek. Mai ales iubirea…

— Tarek, Tarek… Intr-adevăr, există un preţ. Dar nu aşa cum crezi… Vezi tu, în interiorul unei capsule care-a ajuns pe planeta Nayur a fost un singur supravieţuitor. Numele lui este Anuk. Din păcate femeia nu a rezistat călătoriei. Edenianul, răzbunător, a profitat de puterile sale şi a creat Vorexul, sau elixirul tinereţii cum îi mai spun alţii, un drog extrem de periculos cu care a ajuns să controleze Serenia, Nayur şi Neteria. Iar acum am aflat că negustorii Tzulu şi Anuk au ajuns la un pact şi nu va dura mult pina vor porni o invazie…

— Bun, şi ce vreţi de la noi? întrebă Tarek.

— Ce vreau P Vreau să mă ajutaţi să-i opresc.

— Noi? Cum putem noi să oprim o invazie?

— încercăm să strângem o armată cu ajutorul edenienilor din celelalte sisteme. Insă nu e uşor să facem acest lucru trăind închişi, izolaţi… Suntem din ce în ce mai puţini. De aceea avem nevoie de discipoli… De aceea avem nevoie de voi…

— Da? Şi ce ne iese la afacerea asta? Dacă ceea ce căutam nu e decât un drog, cum voi obţine tinereţea?

— Tarek, nu te grăbi. Alta e calea prin care poţi obţine ce vrei…

— Bun, bun, bun, am înţeles, spuse Lerman

aprobator. Este o poveste frumoasă. Droguri, armate, fiinţe de lumină... Dar dacă refuzăm?

— Desigur. Este alegerea voastră. Dar gândeşte-te... Tarek nu va fi niciodată tânăr... Iar tu... nu vei mai fi vreodată cu Suara...

— Suara? Despre ce vorbeşti? Ea nu se mai...

— Nu, Lerman, te înşeli.

Deodată, la un semn al lui Uezen, Suara îşi făcu apariţia în încăpere. La fel de frumoasă şi tânără ca atunci când coborâse de pe naveta negustorilor Tzulu.

— Nu se poate!!!... Nu... nu!!

— Ba se poate, iubitule! spuse Suara, apropiindu-se.

îl strânse în braţe şi îl sărută aşa cum numai ea ştia să o facă.

— Lerr, cât de mult mi-ai lipsit!

— Suara, iubito! şi izbucni în lacrimi...

Uezen povesti mai apoi cum reuşise Naej s-o convingă să renunţe la călătoria spre Serenia şi să meargă pe calea zettică...

— Naej, ştiam eu...

— Şi cu mine cum rămâne? ripostă Tarek.

Uezen se apropie şi îl bătu pe umeri:

— După cum spuneam... răbdare, Tarek. Toate la timpul lor...

Capitolul IV

Urluz

Aerul poluat pătrunse prin fereastra întredeschisă. Avea capul greu, de parcă cineva i-ar fi turnat plumb prin urechi. Pleoapele refuzau să se dezlipească, atârnându-i ca nişte storuri îmbibate de urdori cleioase. Afară îl aştepta aceeaşi imagine dezolantă a cotidianului, acelaşi drum spre muncă, aceeaşi rutină în camera de asamblare...

— Hai, iubiţel, o să întârzii la muncă, îi spuse Suara în timp ce-i pregătea un sandviş.

Se pare că nu avea de ales. Reuşi să se ridice şi se îndreptă bezmetic spre baie. Transpiraţia rece i se scurgea de la subsuori precum un pui de şarpe ce-ncerca să-şi găsească culcuş în indispensabilii calzi. Se simţea foarte

ciudat, ameţit, vlăguit, ca şi când ar fi călătorit câteva luni în condiţii de imponderabilitate. Se spălă pe ochi şi îşi reveni un pic. Apoi îşi puse bluza cu şopârla Tum-Tum, ultimul cadou pe care Suara i-l făcuse de ziua lui.

— Ţi l-ai pus pe Tum-Tum! Ţi l-ai pus pe Tum-Tum! Pentru asta meriţi un sărut!!!

— Ce nu fac eu pentru un sărut, nu? Hai, mai dă-mi unul, şi-l dau jos…

— Ah, aş vrea, dar trebuie să mănânci. Nu poţi să pleci cu stomacul gol la muncă…

— Păi am plecat de atâtea ori nemâncat, de-abia acum îţi pasă de mine? răspunse Lerman strângând-o de şolduri.

— Lerr, iubiţel, azi avem multă treabă. Ştii bine… După aceea promit c-o să ne facem de cap cât vrei.

— Bine, bine, am înţeles, dar nu cred c-o să mai am chef de joacă după atâta muncă…

— Hai, nu mai fi îmbufnat, Lerr…

— Nu sunt, doar că…

— Ce?

— Doar că voiam să-ţi arăt cât de mult te iubesc! şi o strânse în braţe sărutând-o îndelung…

— Hoţomane! Mare şmecher mi-am găsit! Uite, încă un pup mic şi îţi mai dau unul mare-mare după ce mănânci tot!

— Iar m-ai păcălit! De fiecare dată faci la fel…

— Hai, nu fii aşa de rău acum… Apropo, vezi că azi avem ore la Vayax. Să nu bei nimic în drum spre Urluz.

— Acum mă faci şi beţiv? N-am mai pus pe limbă strop de Zar de… ani de zile…

— Şi când ne-am revăzut?

— Gata! M-ai prins, renunţ!

*

Nivelul poluării atinsese cote maxime datorită uzinelor Raptor şi Eldena. Smogul împiedica razele Nagurului să lumineze străzile umede ale Zayonului. Oraşul părea traumatizat din cauza ploilor care cădeau aproape zilnic.

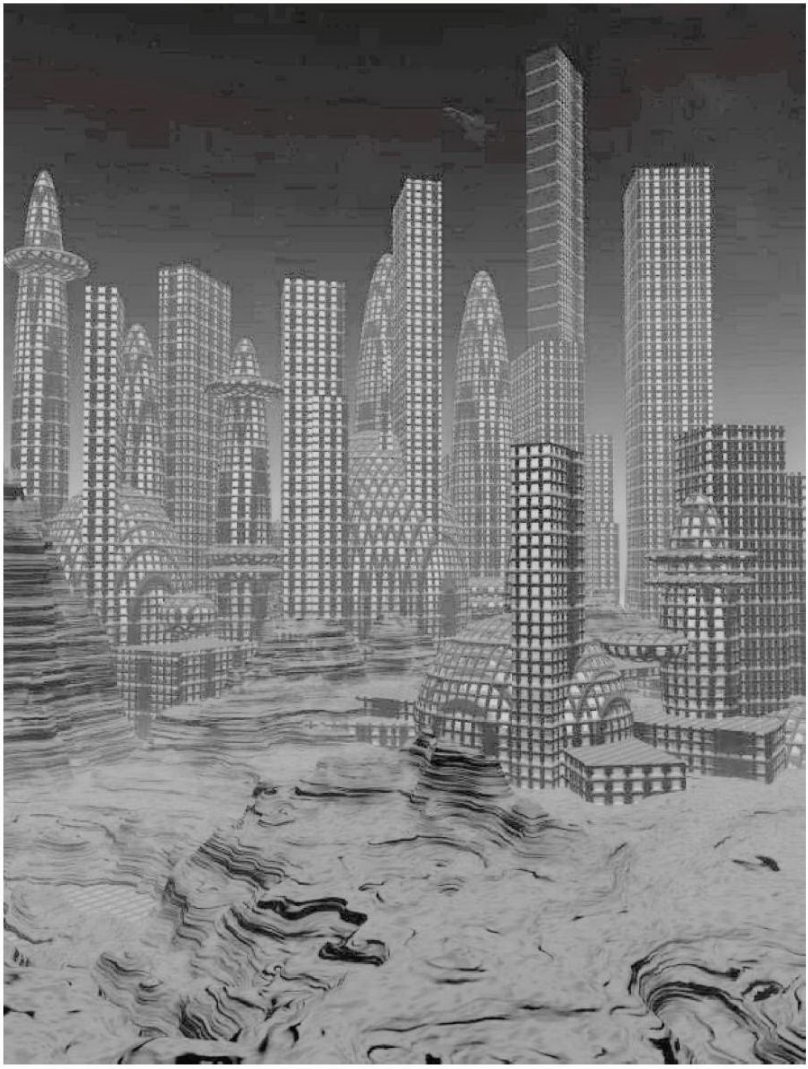

Prima zi de muncă fusese productivă. Îşi depăşise norma şi asta fără prea mare efort. La un moment dat chiar găsise interesant să se joace cu capetele androizilor, mutându-le de la un corp la altul. Se amuzase copios. Insă trebuia să fie precaut, un control inopinat şi îşi putea pierde slujba.

Pe strada Urluzului, prostituatele îi dădeau târcoale, încercând să-l ademenească cu farmecele lor:

— Hei, arătosule, nu vrei să ne facem un pic de cap?

Iţi plac sânii mei? Nu vrei să vezi mai mult de atât?…

La un moment dat, un slăbănog cu haine largi şi caraghioase se apropie de el şi îi spune:

— Iţi plac fetele mele, şefu'? Am oferte pe toate gusturile: blonde, brunete, roşcate…

— N-am timp acum. Altă dată…

— Şefu, am cele mai bune preţuri din zonă. Sau poate cauţi ceva mai… deosebit? O pteoliană? O pământeană? Pentru un preţ rezonabil chiar şi o micuţă sereniană?

— Omule, sunt cu alte treburi pe-aici. Dar promit că revin…

— Bine şefu, te mai aştept. Nu uita, cele mai bune preţuri. Poate îţi fac şi-o reducere…

Se îndepărtă de slăbănog care îşi continua discursul fiind ferm convins că-l câştigase de client. Intr-un final ajunse.

Urluzul era o cloacă în care întâlneai tot felul de specimene, începând de la libidinoşii care-şi satisfăceau nevoile cu o gamă largă de curve şi sfârşind cu drogaţii care se conectau la Vayax. Doi gardieni chei şi burtoşi îl opriră la intrare, percheziţionându-l:

— Fete, alcool sau droguri?

— Din toate cât se poate, spuse fără să gândească.

Subconştientul îi era adânc impregnat după atâţia ani petrecuţi acolo. Intră în primul nivel. Duhoarea persistentă îi înţepa nasul. Se îndreptă către bar. O pământeană pe jumătate despuiată îl servi cu o bere rece.

— Nou pe-aici?

— Nu tocmai. Şi văd că nu s-au schimbat prea multe. Pe tine, totuşi, nu te cunosc… Cum te numeşti?

— Marina.

— Frumos nume. Auzi, Marina, Naej e pe-aici?

— Naej? Ha, ha, ha! Vorbeşti de moşul ăla care încearcă să vrăjească dansatoarele? Uită-te la el! Este clientul nostru cel mai fidel şi saltimbancul Urluzului. I se

mai zice şi Moş Profeţie. Dă-i ceva de băut şi devine prietenul tău cel mai bun. Cu siguranţă îţi va spune şi-o poveste…

Naej privea hipnotizat sânii lăptoşi ai unei brunete care se zbenguiau în faţa sa ca doi copii gemeni.

— O bere? încercă Lerman să-i distragă atenţia.

— Stai jos şi priveşte-mă!

— Ia să te văd…

— Frumoaso, nu vrei să fiu la noapte micul tău nebun?

— Moşule, te voi lega de pat şi te voi zgâria până-ţi va ieşi sângele peste tot!

— Oh, sună foarte romantic! Ce zici însă de-o masă care include şi mâncare adevărată?

— Mai bine mă hrănesc cu proteine în toate culorile universului decât să fiu cu tine!

— O să te intoxici de la atâta Xerun! Hai! Nu cred că nu ţi-ar plăcea şi-o baie fierbinte, plină de arome şi baloane de săpun…

— Prefer să stau singură, moşule! Sau crezi c-am uitat când voiai să mă violezi până la moarte, după care să mă arunci în mare?

— Hai, ştii că glumeam… Bei o bere cu noi? Sunt sigur că ţi-ar prinde bine o pauză.

— Bine, dar îmi rămâi dator şi cu nişte ore la Vayax, spuse facându-i cu ochiul pământeanului.

— Lerman, ţi-o prezint pe Thelia, regina Urluzului.

— Te rog, ia loc, spuse Lerman politicos.

— Oh, mulţumesc! Mai rar asemenea persoane drăguţe, spuse Thelia privindu-l ironic pe Naej.

— Nu la fel de drăguţe ca tine, interveni Moş Profeţie încercând să o dreagă. Mă-ntreb, oare câţi şi-au dorit să te ducă departe de toate astea?

— Niciunul, toţi s-au mulţumit cu puţin.

— Şi cum rămâne cu visurile tale? interveni Lerman.

— Am fost izolată de prea multă vreme în această lume bolnavă. Mi-ar plăcea să întâlnesc şi fiinţe cu care să vorbesc altceva în afară de sex. Dar de când am plecat de

pe Terra totul s-a schimbat. Dacă nu era pandemia…

— Da, ştiu, spuse Lerman. Şi eu am părăsit Terra din aceleaşi motive.

— De unde eşti?

— Vechea Federaţie, Snowdon. Exact lângă banchiză. Tu?

— Laponia, Rosemont.

— De ce nu te-ntorci? Am auzit că mulţi au luat-o de la capăt…

— Cum aş putea supravieţui acolo, printre atâtea ruine? Şi drumul? Şi darinii pe care aici îi scot cu mult mai uşor?…

— Păi dacă tot a fost aprobată legea donării, îţi poţi reface viaţa alături de persoanele dragi.

— Nu, nu! Ştii bine că nu e acelaşi lucru. Nu poţi trăi lângă nişte oameni fără amintiri…

— Şi totuşi, de ce nu accepţi favorurile unui bărbat înstărit de pe Nede? se băgă Naej în seamă. Ai putea avea o viaţă fără griji, o familie…

— Moşule, nu sunt proprietatea nimănui! Prefer să fac ceea ce fac, dar să fiu liberă. Priveşte în jur! Ai să vezi numai obsedaţi. Ştii totuşi care este avantajul, aici, pe Zayon? Există androizii, ah, dragii de ei! Programaţi să-ţi facă tot timpul pe plac, să spele vasele, să păstreze curăţenia în casă, să pregătească mâncarea. Sunt buni la orice, mai puţin la sex. Dar există atâţia clienţi pe care îi pot alege.

— Şi pe mine de ce nu mă alegi?

— Din păcate Naej, tu nu eşti pe gustul meu…

— Bine, bine, renunţ. Zi-mi acum, ai ceva noutăţi? şi îi întinse subtil o bancnotă de 100 de darini.

— De ceva vreme vine pe-aici un individ cu o cicatrice mare pe faţă. Vinde droguri…

— Droguri. Hm… Mersi Thelia. Ce m-aş face eu fără tine?

La un moment dat, Remo, un pilot mercenar, începu să se certe cu o şopârlă de pe Ulma:

— 50 de darini!

— *Aslah draastsagust telmassl* (Jocul nu a fost cinstit!)

— *Ned ham aragus baya lore…* (Nue vina mea că ai fost neatent…)

— *Trass Ralţaa slemuss tenagrasl* (Am dreptul la revanşă!)

— Nu jucaţi cu noi o partidă? întrerupse Naej disputa. Doi contra doi, miză dublă.

— Hm… *Less fardass?* (Joci?), o întrebă Remo pe reptilă.

— *Ralţaa!*

După primele 20 de mutări scorul era egal, moment în care Lerman făcu o mutare surprinzătoare, apropiindu-se concomitent cu două piese de sferă.

— Hm, n-am mai întâlnit pe cineva atât de-ndrăzneţ…

— Lerman, trebuie să pierdem, îi transmise telepatic Naej.

Pământeanul se opri la următoarea mişcare, pierzând timp preţios. Şopârla nu ezită şi încercui sfera în următoarele cinci mutări.

— Azi aţi fost mai buni, spuse Naej şi le întinse banii.

— *Saluum ssiyaa less fardass?* (Poate cineva doreşte să continue?) întrebă reptila scoţându-şi limba albastră către spectatori.

— Lerman, hai să mergem. Vreau să-ţi arăt noua generaţie de stimulatoare. Tarek şi Suara ne-aşteaptă.

Făcură câţiva paşi şi pământeanul îl întrebă:

— De ce nu m-ai lăsat să câştig? I-aş fi bătut uşor.

— Nu trebuie să atragem atenţia. Insă avem nevoie de informaţii. Pierdem bani şi câştigăm informaţii. E simplu.

Virtualia, al treilea nivel subteran al Urluzului, era compartimentat în peste o sută de camere. Intrară într-una dintre ele şi se conectară în paralel la stimulatorul Vayax prin intermediul interfeţelor dispuse concentric în jurul vertexului. Dispozitivele optometrice verificară compatibilitatea cu ecranul ochelarilor holografici. Naej îi oferi o pastilă galbenă:

— Are efect neuroleptic şi grăbeşte declanşarea proceselor sinaptice. Memoria înmagazinată de către neuronii de la nivelul hipotalamusului circulă liber sub formă de impulsuri nervoase. Acestea sunt captate de către senzorii interfeţelor şi redirecţionate spre Vayax. Aparatul converteşte informaţia primită în imagini.

Naej porni stimulatorul şi începu să-i povestească:

— Istoria a început pe Nayur, acolo unde Anuk a creat unul dintre cele mai puternice halucinogene, prin intermediul căruia, printr-o simplă sugestie absorbită de creierele indivizilor, ajunsese să comande aproape întreaga planetă. Excepţia o făceau câteva sute de mii de rebeli care-au rezistat tentaţiei de-a lua Vorex şi care-au descoperit că utilizarea îndelungată a drogului avea consecinţe fatale. Sinapsele narcomanilor se degradau încetul cu încetul, culminând cu distrugerea totală în câteva luni. Aceşti rebeli au fost zayoniştii. Iar eu am fost cel care i-a condus. Din păcate revoluţia a fost o baie de sânge. Anuk a folosit orice metodă pentru a ne învinge. Imaginează-ţi un copil plângând sau o mamă gravidă cerând ajutor, ambii purtând kilograme de explozibil sub haine. Imaginează-ţi un bătrân cerşetor tăind beregata celui care-i dădea de mâncare. Imaginează-ţi câţi zayonişti au fost drogaţi şi torturaţi pentru a mă da în vileag. Intr-un final Anuk m-a găsit şi, pentru a influenţa populaţia, m-a exilat împreună cu patru mii de zayonişti pe o planetă îndepărtată, acolo unde numai navele negustorilor Tzulu puteau ajunge. Insă Anuk nu bănuia că pe Nede, o planetă aproape pustie, se aflau alţi doi edenieni. Uezen mi-a explicat planul său şi cu toţii am ridicat uzinele Raptor şi Eldena. Zayonul a devenit în 100 de ani cel mai mare producător de androizi din sistem. Afacerea ne-a adus parteneri strategici şi recunoaşterea ca naţiune independentă. Apoi stimulatoarele Vayax, Karanul, serele şi noul program de imigraţie au atras sute de mii de colonişti din sistem. Am acceptat chiar şi supravieţuitorii pandemiei de pe Terra. După ce am construit uzinele, m-am îndrăgostit de Yola, o pteoliană pe care-am cunoscut-o

în Urluz. L-am rugat pe Uezen s-o ajute şi pe ea să meargă pe calea zettică. Nu puteam accepta să o văd îmbătrânind în timp ce eu… Insă Yola era o fiinţă pentru care micile plăceri ale coloniei însemnau mai mult decât orice. Nu o puteam condamna, aşa vedea ea viaţa. Dansurile, prostituţia, drogurile, toate astea îşi puseseră puternic amprenta asupra caracterului său. Degeaba. S-a stins în urma unei supradoze de Vorex, trecând prin toate etapele orgasmului pteolian, culminând cu infarctul. De atunci singura mea satisfacţie a rămas instruirea aleşilor lui Uezen pe calea zettică.

Lerman §i Suara se plimbau mână de mână pe faleza mării Kora. Briza rece trecea prin părul negru al serenienei, răsfirându-l. Dintre toate minunile universului, apusul Nagurului părea că le întrece pe toate. Astrul era ca o lacrimă de foc ce se scurgea pe obrazul cerului verde şi, când ajungea la întâlnirea cu apele mării, iradia lumini multicolore.

— Ce ne aşteaptă, Lerr, în această viaţă? Vom fi fericiţi?

— Suara, atâta timp cât suntem împreună nimic nu ne poate lua fericirea.

— Dar Lerr, nu vezi, nimic nu e la fel. Apele mării sunt lipsite de viaţă, păsările de altădată au murit. Iar acum, Anuk ne ameninţă şi puţinul pe care-l avem. Negustorii erau paşnici la început. Ce i-a schimbat?

— Iubito, darinii întunecă mintea oamenilor… Iar pe Tzulu nu îi interesează decât profitul.

— Lerr, mi-e frică de ce se poate întâmpla, niciodată nu mi-a fost atât de frică. De ce atâta dorinţă de moarte, Lerr?

— Nu ştiu, iubito. Dac-aş avea puterea aş închide moartea în temniţele adânci de pe Uman Kator… Şi cum nimeni nu mai calcă pe acolo, vom trăi fericiţi pentru totdeauna…

— Pentru totdeauna, Lerr. Şi ne vom iubi până în al nouălea cer, acolo unde îngerii nu mor niciodată… Acolo unde buzele mele şi buzele tale sunt porţile sărutului către

împărăţia lui Seren.

— Acolo unde ochii tăi biruie limpezimea apelor reci din fântâni.

— Acolo unde mâinile tale sculptează formele cele mai erotice ale universului…

— Iubito?

— Da, Lerr?

— Te iubesc! Te voi iubi mereu…

— Şi eu te iubesc, Lerr. Pentru totdeauna.

Capitolul V

Zetta

După trei săptămâni Lerman îşi prezentă demisia la Eldena, invocând probleme de sănătate. De fapt urmau cu toţii să locuiască timp de treizeci de zile în apartamentul lui Naej. Atât dura faza iniţierii.

Privit de sus, Zayon părea un puzzle perfect, o inimă gigantică în care fremătau la unison două milioane de suflete. Trenul aerian străbătea cu repeziciune arterele suspendate. Ajunseră la o clădire imensă şi coborâră cu liftul până la ultimul nivel subteran. Naej introduse un cod şi intrară într-un vestibul. La capăt se afla o uşă metalică. O altă combinaţie de cifre şi îşi introduse degetul arătător într-un orificiu pentru identificarea A.D.N.-ului.

— Confirmare, Naej Zetob, se auzi o voce feminină. Bine-ai revenit, Naej!

— Intr-o zi o să mă tâmpesc de la mesajele astea!

Intrară într-o locuinţă spaţioasă, prevăzută cu multe camere. Lerman privea stupefiat luxul în care trăia Moş Profeţie.

— N-o duci rău pentru un vraci, spuse ironic.

— Puteai trăi şi tu la fel dacă nu-ţi alergau ochii după sereniene, îl contră Naej.

Suara i-o reteză scurt:

— Ai ceva praf în casă, păcat că nu eşti în graţiile Theliei…

Râseră cu toţii. Naej se apropie de un tablou care reprezenta Marea Kora. II atinse uşor în locul în care o barcă se lupta cu valurile dezlănţuite. Tabloul se mişcă,

culisând de-a lungul unui canal mascat de rama superioară. In perete se afla un seif din care scoase o sticluţă verde.

— Este spalsix. Ne va ajuta pe timpul meditaţiilor.

— Ce este spalsixul? întrebă Lerman.

— Este o substanţă extrasă din frunze de Spaal, o plantă care se găsea din abundenţă pe Eden. Ajută la regenerarea celulelor şi stimulează dezvoltarea capacităţilor paranormale. Insă trebuie mare atenţie. O supradoză vă poate fi fatală. De aceea voi pune cantităţi infime în alimentaţie.

— Eu sper să-şi facă efectul cât mai repede, spuse Tarek nerăbdător.

— Trebuie să ştiţi că simţurile dobândite vor fi cu mult peste limitele cunoscute. Cu excepţia descendenţilor, nicio altă fiinţă nu a trecut prin asemenea experienţe. Creierele voastre vor încerca să se adapteze cu percepţiile de înaltă calitate. Din această cauză, reacţiile iniţiale vor fi neliniştea şi dezorientarea. Trebuie să vă concentraţi şi să treceţi de această etapă cu ajutorul meditaţiilor zettice. Numai aşa puteţi stăpâni cele cinci supersimţuri. Evident, în timpul şedinţelor, va fi accelerată transmiterea influxului nervos. Veţi obosi şi veţi avea deseori tendinţa de-a vă opri. Unele simţuri vor dispărea, altele se vor intensifica. Prima oară veţi experimenta mirosul, care va deveni ultrasensibil. Vă veţi concentra asupra respiraţiei la nivelul nărilor. Simţul olfactiv oboseşte cel mai repede şi de aceea este primul pe care trebuie să-l stăpâniţi. Simţul gustului, armonizat foarte bine cu cel al mirosului, va aduce o gamă extrem de variată de senzaţii în organism. Auzul va fi ultrasonic, veţi analiza frecvenţe pe care urechea umană nu le poate percepe. Cu ajutorul simţului tactil veţi putea vindeca persoane printr-un simplu transfer energetic. Văzul va avea acuitate microscopică şi veţi putea acoperi întregul spectru al culorilor. Dacă vederea este responsabilă de peste nouăzeci la sută din informaţia percepută de omul normal, la voi, toate simţurile vor avea practic aceeaşi importanţă. Astfel, în cazul pierderii unuia

dintre ele, celelalte vor compensa imediat.

Lerman şi Tarek ascultau cu atenţie. Era o totală contradicţie între cel care se îmbăta zi de zi în Urluz şi cel care urma să-i înveţe fazele meditaţiei zettice. Asta pentru că Moş Profeţie nu voia să atragă atenţia. Ştia că ochii şi urechile lui Anuk iscodeau peste tot…

— Ţineţi minte, orice s-ar întâmpla, nu intraţi în panică. Voi fi tot timpul cu voi. Timp de treizeci de zile nu veţi vorbi, nu vă veţi atinge şi veţi sta în camere separate. Singurele locuri unde veţi fi împreună sunt sala de meditaţii şi sala de mese.

Ora patru dimineaţa. Lerman se trezi primul. Norocul său că era un om cu tabieturi, munca de la Eldena îi programase ceasul biologic la fel ca cel al unui android de protocol. Intră în sala de meditaţii. Naej avea înfăţişarea unei statui. Era aşezat pe-un postament din lemn masiv, stând cu picioarele încrucişate şi palmele pe genunchi. Ii făcu semn să se-aşeze în dreapta Suarei. Tarek apăru după două minute şi se aşeză în stânga.

— Vom începe cu o şedinţă de acomodare. Vă rog să alegeţi o poziţie confortabilă în care veţi sta nemişcaţi şi cu ochii închişi. Şedinţ a se va termina când veţi auzi sunetul clopoţelului. După aceea va urma o pauză de treizeci de minute în care puteţi merge în camerele voastre. Succes!

Liniştea învălui încăperea. După foarte puţin timp Lerman începu să tremure. Îşi simţea genunchii strânşi ca într-o menghină, iar tălpile îi erau complet amorţite. Încerca din toate puterile să se lupte cu durerea dar fără niciun rezultat. Clinchetul blând al clopoţelului îi întrerupse chinul. Se întoarse în cameră şi se întinse pe pat, privind tavanul într-un punct fix. Treizeci de zile păreau o eternitate.

Ceasul în sala de mese indica ora şapte. Tarek înţelese cu stupefacţie că prima şedinţă durase nu mai puţin de două ore. Aveau porţiile de mâncare puse pe banchete situate în colţuri opuse. Suara învârtea un polonic într-un vas mare cu ceai. Două pastile de Xerun, o

substanţă gelatinoasă verzuie şi trei cuburi vitaminizate cu gust de fructe, acesta era micul lor dejun.

Calvarul reîncepea. Alte două ore ce urmau să treacă cu încetinitorul.

— Concentraţi-vă asupra respiraţiei la nivelul nărilor. Este tot ceea ce trebuie să faceţi.

Lerman se lupta să-şi reorienteze atenţia de fiecare dată asupra respiraţiei, însă durerea creştea din secundă-n secundă. Ii venea să urle şi să alerge, eliberându-se din acel coşmar. Clinchetul clopoţelului îl salvă din nou. Sereniana zâmbea. Se afla deja la al şaptelea curs şi totul era aşa de uşor…

La prânz serviră o supă caldă şi o combinaţie ciudată de Xerun cu lapte. Aveau o poftă de mâncare extraordinară.

In orele următoare învăţară tehnica cea mai importantă din meditaţia Zetta. Consta în eliminarea gândurilor negative şi înlocuirea lor cu iubire.

— Concentraţi-vă atenţia în creştetul capului şi veţi simţi o vibraţie puternică. Apoi gândiţi-vă la cineva apropiat şi dăruiţi-i iubire!

Suara, cu mult mai calmă, se bucura de întregul festin al senzaţiilor. Lerman intrase într-o falie mentală: URA. Voia să evadeze din acel infern, să uite de tot şi de toate.

Naej îl examină cu prudenţă. Ii transmise Zetta şi-l linişti.

— Respiraţi şi lăsaţi energia să circule prin voi. Trebuie să vă detaşaţi de conceptele cu privire la spaţiu şi greutate. Meditaţi şi jucaţi-vă tandru cu energia universală.

Peste o săptămână învăţară levitaţia. Suara şi Tarek pluteau la mică distanţă deasupra solului, fiind înconjuraţi de-o sferă luminoasă. După mai multe încercări,

Lerman reuşi să se ridice. Îşi simţea corpul incandescent şi fără greutate.

— Aveţi grijă! Când temperatura creşte, reveniţi la tehnica respiraţiei. Nu vă panicaţi, altfel există riscul

autocombustiei. Luaţi aceste pastile care conţin spalsix, fier şi vitamina E. Vor favoriza irigarea creierului, mărind puterea de concentrare. Acum folosiţi Zetta asupra unor obiecte la alegere şi încercaţi să le mişcaţi. Trebuie să fiţi absolut convinşi de capacitatea voastră.

In ultima săptămână, Naej îi învăţă transmiterea gândului şi telepatia:

— Universul este împânzit de unde mentale care circulă cu viteze superioare vitezei luminii. Veţi putea transmite mesaje celor aflaţi la mare distanţă. Tehnica este simplă, repetitivă şi necesită o putere maximă de concentrare. In momentul în care undele mentale interferează cu cele ale unui intrus, veţi folosi tehnica amputării mentale. Altfel veţi fi uşor de depistat. Cât despre somnul hipnotic, nu reuşeşte întotdeauna, eşuând mai ales în cazul demenţilor, dezechilibraţilor şi persoanelor instabile.

îşi revedea locurile de joacă, ascunzătorile, colecţia de poze cu animale. Îşi petrecuse o mare parte din copilărie la bunici, împreună cu vărul său, Harris. Stăteau acolo în fiecare vacanţă, ascultând poveşti înfiorătoare despre monştri şi piraţi intergalactici. Bunicul John fusese scriitor şi desenator. Aşa supravieţuise într-o civilizaţie în care tehnologia oferea copiilor posibilitatea de a se conecta la lumi virtuale inimaginabile. Insă unii părinţi, mai ales cei care trecuseră prin revoluţia informaţională, erau împotriva consolelor şi a ochelarilor holografici. Nu voiau să aibă copii dependenţi de virtual, ci să le stimuleze capacitatea intelectuală după metodele vechi învăţate la şcoală. Literatura, sportul şi muzica erau activităţi obligatorii. Iar religia avea din ce în ce mai mare importanţă. Bunica Emily era o femeie simplă, activităţile casnice şi biserica îi erau principalele preocupări. Şi ce tarte făcea! Poveştile ei erau de altă natură, cu îngeri care se arătau oamenilor, cu Dumnezeu care lua înfăţişarea unui bătrân sau a unui nor... Era o femeie extraordinară şi extrem de sensibilă. Din păcate virusul Frazier a făcut din

ea prima victimă a familiei. Bunicul John a mai trăit câteva săptămâni. S-a luptat cu înverşunare până la capăt, fiind pe deplin conştient. Ultimele sale desene înfăţişau moartea, pregătită să-i curme viaţa. Ii spunea că *oriunde încerci să fugi, moartea te aşteaptă deja acolo.* Nu a putut uita acele cuvinte. La scurt timp după decesul bunicilor, a fost rândul părinţilor săi. Erau amândoi în spital, pat lângă pat, şi îşi ţineau mâinile strânse. Helen lucrase toată viaţa într-un orfelinat. Avea sufletul cald şi nobil, fiind gata să ajute pe oricine se afla în dificultate. In fiecare săptămână se ducea cu Emily la biserică şi strângea fonduri pentru cei săraci şi pentru copiii fără adăpost. Florian fusese toată viaţa legat de sport.

Insă fără mari rezultate, acceptarea anabolizanţilor dusese la apariţia unor mutanţi care băteau recorduri după recorduri.

Cu toţi darinii pe care-i moştenise, alesese călătoria spre Nede, singura planetă care accepta supravieţuitorii de pe urma pandemiei. Voia să plece cât mai departe şi să uite toate nenorocirile…

Capitolul VI

Namur şi Anuk

După patru luni veni pe lume Namur, primul copil al Suarei şi al lui Lerman. Suara era prima sereniană care născuse în Hanirom, datorită spalsixului şi meditaţiilor. Ritmul de creştere al lui Namur era uluitor. Doctorii din avanpost îl supravegheau cu atenţie. In trei săptămâni căpătase deja alura unui adolescent. Se juca în camera refractară cu obiecte pe care le învârtea prin aer. Suara intră înăuntru cu un platou cu mâncare:

— Este timpul să mănânci, Namur. Lasă un pic jocurile şi vino să îţi dea mami ceva bun.

— De ce te porţi aşa cu mine? Nu vezi că nu mai sunt un copil?

Rămase blocată. Cu puţin timp în urmă trecuse prin toate chinurile naşterii şi acum…

— Pentru mine eşti şi vei rămâne copilul meu, dragule. Şi asta nu ţine cont de ani, de înfăţişare sau de

comportament. Dac-ai fi mamă, poate c-ai înţelege.

Sereniana se apropie, îl mângâie pe cap şi îl sărută pe obraz.

— Unde e tata? Vreau să ne jucăm Rakaa.

— Vine ceva mai târziu, are un pic de treabă. Dar dacă vrei, ne jucăm împreună.

— Aş câştiga prea uşor, tata zice că nu-i un joc pentru femei!

— Aşa crezi?

Se aşezară unul în faţa celuilalt şi începură să mişte piesele cu repeziciune. Capacitatea lui Namur în telechinezie era extrem de avansată. Sereniana pierdu ritmul şi băiatul încercui rapid sfera.

— Rakaa!

— Cum ai făcut?! Nu se poate! Ai trişat?

In acelaşi timp, Uezen şi Zen Dyva discutau despre pericolul iminent ce se apropia de Nede:

— După ultimele calcule, armata lenuriană va ajunge la Megara în mai puţin de zece săptămâni, spuse Zen Dyva. Cum se prezintă Namur?

— Creşte rapid, răspunse Uezen. Ritmul este accelerat de spalsix.

— Ne bazăm pe capacităţile sale.

— Armele telepatice sunt gata?

— încă avem probleme. Lenurienii sunt atât de drogaţi încât cuvintele nu au niciun efect. Cred că îi putem surprinde cu pulsurile electromagnetice.

— Tunurile ionice sunt montate? Trebuie să le dezactivăm sistemele electronice la aterizare.

— Da. Avem douăsprezece pe vârfurile Anorilor.

— începeţi şi depunerea minelor.

— Aş avea nevoie de cât mai multe pietre. Unii se gândesc să plece…

— Fii fără grijă, o să vorbesc cu Mud.

întregul oraş era cuprins de flăcări. Rezistenţa în faţa legiunilor de vandokari fusese nulă. Membrii consiliului zayonist se aflau la picioarele lui Anuk, implorând mila. Kabral şi Vatko, doi dintre locotenenţii zeului edenic, se

apropiară cu fiolele de Vorex.

— începem, stăpâne?

— Scoateţi tot ce puteţi de la ei. Dacă se-mpotrivesc, să fie aruncaţi la bestii!

— Care va să zică, ne aşteaptă în Karan, spuse generalul Thran, apropiindu-se.

— Mai este ceva, simt o prezenţă nouă… Insă bariera mentală este foarte puternică.

— Stăpâne, avem încă zece mii de soldaţi la ordinele tale, spuse generalul Sergius intrând în încăpere.

— Ce pierderi avem?

— Doar două mii. Majoritatea cu creierele arse…

— Generale Sergius, ocupă-te imediat de Raptor şi

Eldena. Implementaţi androizilor noile programe. In momentul în care Vorexul îşi va pierde efectul, ne vor fi de mare folos. Nava lui Jafar este pe orbită. Ia legătura cu el şi plăteşte-i oricât ar cere, este un aliat indispensabil. Şi nu uita să-i spui pe nume, prostia lui nu are limite…

Soldaţii, spionii şi credincioşii cei mai fideli ai lui Anuk îşi făceau de cap în Zayon. Barurile erau pline de lenurieni beţi şi drogaţi. In Urluz, Thelia era posedată animalic de sute de soldaţi vandokari. Alţii se masturbau în faţa imenselor ecrane din Virtualia.

— Tu, spuse Anuk, privind-o pe Marina.

Femeia se opri brusc, fiind înhăţată de-o gheară invizibilă. Anuk o scană din cap până-n picioare.

— Naej? Ce ştii de Naej?

— Ceea ce ştie toată lumea despre Moş Profeţie…

— Nu mă minţi, muiere! spuse Anuk trântind-o la pământ dintr-o singură privire.

Era furios pentru că femeia era sinceră. Amintirile o legau de Naej, însă nu existase niciodată ceva mai mult decât bar, sex şi droguri. Poate Vayax, însă nici acolo vreo urmă de complot.

— Să fie dusă în camera mea! porunci la doi vandokari ce tânjeau după formele femeii. Să n-o atingeţi că v-arunc la bestii!

— Ce facem cu membrii consiliului? întrebă generalul

Thran. Nu ne mai sunt de folos…

— Bestiile mele sunt înfometate?

— întotdeauna, stăpâne.

— Ne întâlnim la arenă peste şase ore. Informează publicul. Intrarea este liberă.

— Toate unităţile se vor prezenta în sectorul 125B! Toate unităţile se vor prezenta în sectorul 125B!…

— Care este directiva nr.l, soldat 733?

— Un android trebuie să se supună întotdeauna ordinelor date de către Anuk.

— Perfect, spuse generalul Sergius. Fă-mi legătura cu Jafar Al'Karuum, se adresă unui vandokar.

Aflat în camera sa, unde un harem de pteoliene îl desfăta, liderul negustorilor Tzulu primi invitaţia holografică a generalului. Matahala îşi încrucişă degetele celor patru braţe, facând pe gânditorul, şi deschise discuţia:

— Generale Sergius, ce onoare să aflu veşti de la măritul Anuk.

— Preaînalte Jafar, plăcerea este de partea noastră.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Avem nevoie de un transport de androizi pe trei planete din sistem: Ulma, Pteol şi Velora.

— Câte bucăţi?

— Un milion…

— Cât?! N-am auzit bine?

— Un milion. E vreo problemă?

— Este cam mult ce-mi cereţi. Trebuie să fac mai multe drumuri… Cu Vorexul stăm cam prost… hm, vă costă… 50 de miliarde de darini, da, da, 50 de miliarde de darini, spuse liderul negustorilor calculând pe o consolă.

— Ţinând cont de buna noastră alianţă, acceptăm condiţiile. In semn al aprecierii noastre faţă de serviciile negustorilor Tzulu, sunteţi invitat la spectacolul pe care măritul Anuk îl organizează la orele 18. După aceea, la cină, vom stabili toate detaliile.

In Zayon vestea circulă cu repeziciune. Mii de curioşi şi fanatici lenurieni se adunaseră la amfiteatrul din centrul

oraşului, aşteptând spectacolul înfiorător. Şuierul bestiilor provocă ropote de aplauze. Insectele gigantice, protejate de elitre metalice, erau împinse de jeturile de acid prin tunel, către arenă. Nefericiţii condamnaţi priveau coleopterele furioase apropiindu-se. Cei care mai puteau să se mişte se târau disperaţi spre grilajele ce-i separau de spectatori. Ceilalţi erau sfârtecaţi de mandibulele ramificate ale terifiantelor creaturi. Spectacolul era macabru: maţe deşirate prinse de picioarele insectelor; capete pocnind şi împrăştiind creiere… Anuk plătise darini grei negustorilor Tzulu pentru bestiile aduse tocmai de pe planeta Kabras. Zeul edenic zâmbea, mângâindu-şi barba mică şi ascuţită. Şi-l imagina pe Uezen în arenă, sleit de puteri, implorându-i mila…

Anuk intră în cameră. Luă câteva picături de spalsix şi pielea violacee îi reveni la culoarea normală. Se apropie tiptil şi-o atinse pe Marina pe umăr.

— Tu…, spuse femeia deschizând ochii.

— Noi, o întrerupse zeul edenic punându-i degetul pe buze.

Marina îl primi între coapse fără să se împotrivească. Ii provoca o plăcere stranie, pe care n-o mai avusese vreodată. Fiecare penetrare îi făcea urechile să-i ţiuie. Orgasmele înlănţuite îi provocau tremurături incontrolabile. Din când în când îşi pierdea cunoştinţa însă suflul zeului, rece ca briza mării Kora, o readucea la viaţă. Nu se mai oprea şi nu se mai oprea…

— Ştii, cred că vei fi o mămică pe cinste, râse Anuk spărgând tăcerea.

Valuri de căldură o inundară şi dintr-o dată Marina îşi simţi pântecul greu, parcă umplut cu piatră. Urma în scurt timp să se nască un nou vandokar, soldatul de elită al lenurienilor.

Capitolul VII

Lupta

Zen Dyva se afla în faţa soldaţilor din avanpost, anunţând pericolul ce se apropia:

— V-aţi antrenat în infernul deşertului, în condiţiile

cele mai grele ale Anorilor, fără apă, fără prieteni, fără familii. Sunteţi soldaţi ai avanpostului şi asta este cea mai mare mândrie a consiliului şi a mea… Suntem aici pentru cei care şi-au încredinţat viitorul în mâinile noastre, pentru cei care şi-au pierdut vieţile pe Nede şi pe celelalte planete, suntem aici pentru a-l opri definitiv pe Anuk! Cu toţii vreţi să vă întoarceţi acasă, dar ce mai înseamnă acum, acasă? Karan este tot ce ne-a rămas. Ne vom apăra, vom învinge şi vom recuceri Zayonul. Şi nu e vorba numai despre supravieţuire şi onoare, spuse privind legiunea de mercenari pteolieni. Veţi fi răsplătiţi înmiit pentru serviciile voastre. Planeta este de partea noastră. Nagur şi deşertul sunt prietenii noştri. Ii vom stârpi pe nemernici ca pe nişte gândaci! Ii vom trimite pentru totdeauna în lumea întunericului. Şi mai mult de atât…

Uezen şi Mud, îmbrăcaţi în straie albe, simple, apărură din spatele lui Zen Dyva:

— Noi, cei din seminţia ultimilor supravieţuitori de pe Eden, suntem aici, alături de voi, pentru a-l învinge pe cel care v-a ucis fraţii, surorile, părinţii, pe cel care vrea să vă reducă la simpli cobai drogaţi cu Vorex, fără sentimente, fără simţuri, fără nimic! Aveţi de partea voastră planeta şi ne aveţi şi pe noi. Împreună vom reuşi. Câţi dintre părinţii voştri au murit pe Nayur, câţi au luptat împotriva lenurienilor, a drogurilor şi chiar împotriva propriilor semeni? Să nu uitaţi niciodată asta! Este timpul să eradicăm o dată şi pentru totdeauna această ciumă! Şi, după ce vom învinge, iată ce ne aşteaptă!

Indreptându-şi braţele spre cer şi rostind o incantaţie în limba lor străveche, Uezen şi Mud creară o imensă hologramă în care oamenii trăiau în pace şi fericire, pe o planetă paradiziacă, cu râuri, mări şi oceane curate, plină de vegetaţie renăscută din puterea verdelui vieţii, Spaal.

✠

— La un moment dat trebuie să alegi, ştii bine asta…

— Nu sunt obligat! Pot trăi foarte bine… şi cu el şi cu tine…

— Nu Naej, tu deja ai ales. Recunoaşte… Vrei să-ţi

aduc aminte de câte ori ai acţionat în numele meu?

— E numai vina ta! Eu n-am vrut să fac rău nimănui!

— Naej…, vrei să-ţi amintesc câţi oameni au murit pe Nayur din cauza ta?

— Nu, nu! E numai vina ta!

— Naej, nu mă poţi nega! Nu poţi nega puterea ce te-nconjoară şi te înalţă!

— Ba pot! Am învăţat din greşelile mele. Îmi pot controla gândurile, simţurile. Şi ştii? Cu cât încerci mai mult să te impui, cu atât eşti mai neputincios. Eşti disperat şi încerci să pui stăpânire pe ceea ce am mai de preţ, pe sufletul meu. Chiar dac-am făcut unele greşeli, nu-ţi voi mai da niciodată satisfacţia!

— Bătrân prost! De câte ori înverşunarea şi ura nu te-au scos din impas? De câte ori răzbunarea nu te-a făcut să triumfi?

— Nuuuu!!! Ajungeeeee!!! M-am săturat! Nu mai vreau nimic, nu mai am nevoie de nimeni!

— Nu se poate, Naej. Tu deja ai ales… tu deja ai ales… tu deja ai ales…

— Vreo schimbare, doctore Lamas?

— Nu…, se află încă în comă profundă. Am încercat diverse tehnici de resuscitare dar nu răspunde. Creierul are leziuni, nivelul CPK este ridicat.

— Să fie infestat cu vreun parazit… să fie o substanţă necunoscută?

— Nu. Insă în urma scanării activităţii neuronale am găsit unele asemănări cu vandokarul din laborator.

— In ce sens?

— După cum vedeţi, în aria cortexului, la nivelul hipotalamusului, se observă aceste modificări. Aşa arată o activitate normală, aşa arată la Naej şi aşa la vandokar. De asemenea, nivelul histaminelor este sub limitele normale. Cred că este un atac mental.

— Un atac mental? Crezi că?…

— Uezen trebuie să apară. Numai el ne poate spune.

Ajuns la faţa locului, zeul edenic schiţă un gest vădit de nemulţumire.

— I-aţi verificat activitatea telepatică?

— N-am reuşit, nu răspunde la stimuli…

— Hm, chiar şi în cele mai profunde come, ar trebui să răspundă la stimuli! Ceva nu-i în regulă. Lăsaţi-ne singuri!

Bătrânul edenian scoase o fiolă şi picură spalsix printre buzele profetului. Sorbi restul, închise ochii şi îl strânse de mână. Murmurând pe limba strămoşilor edenici, începu să coboare adânc în subteranele minţii, ca printr-o fântână neagră. Acolo jos, Naej plutea captiv într-o sferă din care irizau mii de microfulgere. Se apropie şi, deodată, în faţa sferei, apăru Anuk ţinând în mâini o secure.

— Tu?!

— Dar cine credeai, bătrâne?

— Lasă-l în pace! Asta-i doar între noi!

— Nu se poate… e prea târziu. Zarurile au fost aruncate!

— Lasă-l! Spune-mi ce vrei!

— Ştii prea bine ce vreau, bătrâne. Capul tău în schimbul vieţii lui Naej!

— Nu vei avea niciodată ocazia!

Uezen îşi adună puterile şi lovi. Insă fulgerul ricoşă din secure direct în sferă. Naej scoase un strigăt înăbuşit şi căzu la pământ…

— Nuu! strigă Uezen disperat.

— Ha, ha, ha! Pregăteşte-te bătrâne, corpul tău va fi aruncat la bestii! Craniul tău va sta în mâinile mele!

Uezen încercă să se apropie dar Anuk dispăru şi, o dată cu el, şi sfera. Naej privea într-un punct fix, respirând sacadat. II strânse de mână şi începură să urce prin fântâna neagră…

— Iartă-mă! fură ultimele cuvinte ale profetului.

— Sufletul tău va fi veşnic de partea luminii, spuse Uezen ţinându-i palma pe frunte.

Corpul neînsufleţit al profetului se afla în mijlocul mulţimii. Uezen şi Mud, aşezaţi de-o parte şi de alta, îl stropeau cu ulei de Zabal, rostind incantaţia morţii. Apoi aprinseră focul.

— Moartea ta şi veşnicia celorlalţi, bunule prieten. Fie ca Paradisul să renască din lacrima ta. Fie ca sufletul tău să se reîntoarcă pur la Democles…

In avanpost toată lumea tăcea. Moartea profetului era un avertisment clar. Nu aveau timp de regrete. Fiecare îşi cunoştea foarte bine rolul. Cu toţii erau doar piese de puzzle pe care destinul le adunase într-un singur loc din univers, pe planeta Nede, acolo unde două sute de mii de oameni aveau să cunoască forţa armatei lenuriene.

Sirenele începură să sune. Tancurile înaintau silenţios. — Când ajung în câmpul de mine, loviţi tot ce mişcă! spuse Uezen trăgătorilor de elită.

In scurt timp, exploziile dezactivară scutul deflector al tancurilor din prima linie.

— Acum!

Tunurile ionice îşi începură tirul constant şi precis. Insă, din spatele tancurilor cu comenzile paralizate, topterele lenurienilor ţâşniră în toate direcţiile, regrupându-se apoi, la distanţă de câteva mile, în două formaţii. Una se îndreptă spre avanpost şi cealaltă spre munţi. Tunurile laser trăgeau în rafală din turnurile avanpostului. Topterele se învârteau în aer ca nişte muşte bete şi se izbeau de stânci. Altele reuşiră să se apropie, lansând bombele termobarice. Undele de şoc produceau cratere uriaşe în apropierea avanpostului. Zidurile tremurau, fiind gata să cedeze dintr-o secundă-n alta.

Anuk urmărea bătălia din camera de comandă a Modorului. Imensul vehicul blindat era flancat de mai multe tancuri.

— Stăpâne, turnurile avanpostului au cedat, spuse comandantul Norega. Topterele au reuşit o breşă în peretele nord-vestic.

— Să intre vandokarii! Atacaţi din două flancuri! Cinci legiuni să pătrundă prin breşă şi alte cinci să forţeze intrarea principală!

Soldaţii avanpostului se luptau din greu încercând să acopere breşa. Insă armele telepatice nu aveau niciun

efect. In câteva minute mai mult de cincizeci de mii de suflete pieriră din cauza rafalei puternice a vandokarilor. Lerman şi Suara încercau să salveze cât mai mulţi răniţi.

Insă puterile li se diminuau cu fiecare transfer de Zetta.

In spatele porţii principale, Mud şi zece legiuni de soldaţi aşteptau apropierea inamicilor. Zen Dyva şi trupa de elită a trăgătorilor îi flancau de pe stânga. Vandokarii se apropiară de raza de atac.

— Acum! spuse Dyva.

Rachetele plecară cu zgomot. Vandokarii se aşezară în poziţie defensivă şi rachetele loviră scutul fără efect, căzând la sol şi scoţând un fum inofensiv. La câteva minute însă, vandokarii începură să tragă unii în alţii, înnebuniţi de virusul turbării. Virusul cu priză la Vorex, testat luni de zile în laboratoare, era eficient.

— Ce se întâmplă stăpâne? întrebă generalul Tran. Parcă ar fi turbaţi.

— Se pare că nu va fi aşa de uşor precum mă aşteptam, răspunse Anuk. Anunţă retragerea. Mă voi ocupa personal de avanpost.

Linişte. Trapa vehiculului de comandă culisă şi Anuk ieşi afară. Furios, ridică dintr-un singur gest al mâinii topterele ce-i stăteau în cale şi le aruncă lateral. Când se apropie de raza de atac a blasterelor, Uezen ordonă deschiderea focului. Anuk respinse primul tir dintr-o singură mişcare de degete. Apoi îşi adună toată energia şi un fulger globular lovi poarta avanpostului care se sparse ca o coajă de ou. In spatele ei, Mud îşi acoperea soldaţii cu aura sa protectivă. Un al doilea fulger lovi cu putere, slăbind forţele edenienei. Atunci, Uezen sări de pe ziduri, în întâmpinarea unui atac ce le-ar fi fost fatal.

Faţă în faţă, cei doi edenieni urmau să decidă soarta luptei. Anuk ridică două tancuri Ural şi le aruncă asupra lui Uezen. Acesta le respinse cu greu şi ripostă cu palma vibratoare. Unda de şoc trecu pe lângă Anuk ca o boare de vânt.

— Ha, ha, ha! Bătrâne, numai atâta poţi?

Anuk îşi întinse mâna şi începu să-l strângă de la distanţă de gât. Uezen cedă încet-încet, căzând în genunchi.

— Să faci întocmai cum îţi spun! îi spuse Mud lui

Namur care tocmai venise din sectorul nord-vestic. Încă nu eşti pregătit!

Edeniana alergă spre Uezen, încercând să-l salveze. Degeaba. Cu cealaltă mână, Anuk o prinse şi o ridică în aer.

— Repede, repede, nu ştiu cât va ţine! le spuse Namur ultimilor supravieţuitori ai avanpostului. Aceştia, împreună cu Zen Dyva, se teleportară pe ultima navetă ce aştepta camuflată pe orbită.

— Uezen, Mud? întrebă Remo aflat la pupitrul de comandă.

— Nu au vrut să vină, spuse Namur. Mi-au zis că e prea târziu pentru ei. Şi că avem nevoie de timp.

— N-am fi avut nicio şansă, spuse Lerman.

— Nu ar fi trebuit să rămână! Nu ar fi trebuit să rămână! izbucni sereniana.

Lerman se apropie cu prudenţă şi îi puse mâna pe umăr.

— Suara..., iubito! Nici nu ştii cât de mult mă doare! Dar nu mai putem face nimic.

— Anuk va plăti pentru asta! spuse sereniana schimbându-şi brusc înfăţişarea.

— Nu cu ură, răspunse Namur. Nu cu ură. Folosiţi Zetta. Să fim uniţi. Numai aşa îl vom putea învinge.

Anuk privea cu dispreţ corpurile neînsufleţite ale edenienilor.

— Vezi, generale Sergius? Doar nişte cadavre. Asta va fi soarta tuturor celor care ne vor sta în cale. Tăiaţi-le capul şi aruncaţi corpurile la bestii.

— Stăpâne, spuse comandantul Norega apropiindu-se, Jafar Al'Karuum ne transmite că s-a ocupat de transport şi vă propune să vă întâlniţi.

— Spune-i că-l aştept în avanpost. Până atunci trebuie să-mi adaug două noi trofee la colecţia mea…

va urma

Cuprins

Prefaţă

Atempus

Amintiri de împrumut. Ieşiţi afară din casă!…

2205

Biblos

Jesus Cyborg

Profund relaxat

Homo interneticus…

Naştere

The human game

Perechea de rezervă… Ultimele şase minute..

Penitenciarul

Jocul lui Lucifer

Picătura

UEZEN

1. Deşertul Ruth.

2. Karan

3. Uezen

4. Urluz

5. Zetta

6. Namur şi Anuk

. 9 13 16 20 **22** 27 32 34 39 42 46 50 55 61 64 67 69 84 95 107 120 128 137

7. Lupta